

4

വർഗീയതയും ചരിത്രരചനയും

PG
000

പി ഗോവിന്ദപ്പിള്ള

വർഗീയതയും ചരിത്രരചനയും

Navayuga Chintha

Vargeeyathayum Charithrarachanayum

P. Govinda pillai

First edition September 2000
Published by
Chintha Publishers, Thiruvananthapuram
Purogamana Kala Sahithya Sanghom

Distributed by
Deshabhimani Book House
Branches : Thiruvananthapuram, Kollam, Alappuzha,
Kottayam, Ernakulam, Trissur, Kozhikod, Kannur

Type setting by
Topline DTP Centre, Thiruvananthapuram
Printed at Cine Offset Printers, Muttada.

Cover : Bhattathiri
Price : Rupees 6.00

CO - 779 - 1371

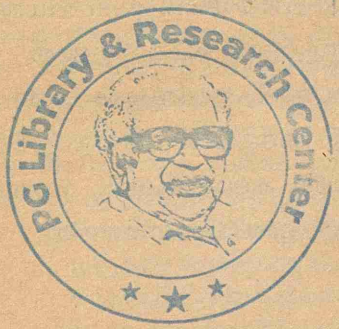
നവയുഗ ചിന്ത

വർഗീയതയും ചരിത്രരചനയും

(പി എ സെയ്ത് മുഹമ്മദ് അനുസ്മരണ പ്രഭാഷണം–1994)

7769

പി. ഗോവിന്ദപ്പിള്ള

ചിന്ത പബ്ലിഷേഴ്സ്
പുരോഗമന കലാസാഹിത്യ സംഘം
തിരുവനന്തപുരം – 695 001
വില : 6.00 രൂപ

2000 ആഗസ്ത് 6-ന് തിരുവനന്തപുരത്ത് ചേർന്ന പുരോഗമന കലാസാഹിത്യ സംഘം വിശേഷാൽ പ്രവർത്തക സമ്മേളനം തീരുമാനിച്ച പ്രകാരം കേരളത്തിലങ്ങോളമിങ്ങോളം നടത്തുന്ന 10,000 നവോത്ഥാനസദസ്സുകളിൽ പങ്കെടുക്കുന്നവർക്കും പ്രഭാഷകർക്കും സഹായകരമാകാനാണ് ഈ നവയുഗചിന്ത ലഘുഗ്രന്ഥാവലി പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നത്. ഈ പരിപാടിയുടെ പൂർത്തീകരണത്തിന് ശേഷവും ഈ പരിപാടിയിൽ പങ്കെടുക്കാത്തവർക്കും കൂടി പ്രയോജനപ്പെടുന്നവിധത്തിലാണ് ഈ ഗ്രന്ഥാവലി ആസൂത്രണം ചെയ്തിട്ടുള്ളത്.

ഈ ലഘുലേഖയിലെ അഭിപ്രായങ്ങളുടെ പൂർണ ഉത്തരവാദിത്തം ലേഖകന്റെ അല്ലെങ്കിൽ ലേഖകരുടേത് മാത്രമാണ്. അവ പുരോഗമന കലാസാഹിത്യ സംഘത്തിന്റെ അംഗീകൃത നിലപാടുകളായിരിക്കണമെന്നില്ല.

പ്രസാധകസമിതി
ഡോ എൻ വി പി ഉണിത്തിരി
പി ഗോവിന്ദപ്പിള്ള
സി ഭാസ്കരൻ

1. ആമുഖം

പ്രശസ്തചരിത്രകാരനും സാമൂഹ്യപ്രവർത്തകനും സാംസ്കാരിക നായകനുമായിരുന്ന പി.എ. സെയ്ത് മുഹമ്മദ് സാധാരണ സമ്പ്രദായത്തിലുള്ള ഒരു ചരിത്രകാരനായിരുന്നില്ല. നമ്മുടെ പ്രശസ്തരായ ചരിത്ര ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ഒന്നുകിൽ പി. ശങ്കുണ്ണി മേനോനെയും, ലോഗനെയും പോലുള്ള ഭരണതന്ത്രജ്ഞൻമാരോ ഇളംകുളം കുഞ്ഞൻ പിള്ളയെയും മറ്റുംപോലുള്ള അക്കാദമിഷ്യൻമാരോ ആയിരുന്നു. അവർക്കൊക്കെ ചരിത്രഗവേഷണവും രചനയും അവരുടെ പ്രൊഫഷന്റെ ഒരവിഭാജ്യഘടകം മാത്രമായിരുന്നു. അതിന്റെ വൃത്തത്തിനപ്പുറം അവരുടെ ജീവിതമോ പ്രവർത്തനമോ കടന്നിരുന്നുമില്ല. എന്നാൽ സെയ്ത് മുഹമ്മദാകട്ടെ ഉൾക്കാഴ്ചയും ഗവേഷണപാടവവും കൊണ്ട് അനുഗ്രഹീതനായ ഒരു ചരിത്ര ശാസ്ത്രജ്ഞൻ എന്നതിനുപുറമെ സാമൂഹ്യ പ്രതിബദ്ധതയുള്ള ഒരു സാംസ്കാരിക പ്രവർത്തകനും ലക്ഷ്യബോധമുള്ള ഒരു സംഘാടകനും ആയിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന് ചരിത്രരചന ഒരു വിശ്രമകാല വിനോദമോ ഒരു അക്കാദമിക് അഭ്യാസമോ ആയിരുന്നില്ല. ചരിത്രം അദ്ദേഹത്തിനൊരു ദൗത്യമായിരുന്നു. ധർമനിരതവും നീതിയുക്തവും ആയ ഒരു വ്യവസ്ഥിതിക്ക് വെളിച്ചം വീശുന്ന ബൗദ്ധികോപാധി.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചരിത്രരചനാശൈലിയിലെ ലാളിത്യവും സുഗ്രാഹ്യതയും തെളിയിക്കുന്നത് അവ എഴുതപ്പെട്ടത് ഒരു

പണ്ഡിത വരേണ്യ വർഗത്തിന് വേണ്ടിയല്ല, ജനസാമാന്യത്തിന് വേണ്ടിയാണ് എന്നത്രെ. ചരിത്രം സർവകലാശാലകളിലെ പഠനമുറിക്കുള്ളിലും പുരാവസ്തു ശേഖരങ്ങളിലും ഒതുങ്ങിക്കൂടാതെ ജനസാമാന്യത്തിന്റെ ബോധമണ്ഡലങ്ങളിൽ ഒളിപരത്തണമെന്നദ്ദേഹം ആഗ്രഹിച്ചു. ചരിത്രം വിദ്യാലയങ്ങളിലെ വിവിധ പാഠ്യവിഷയങ്ങളിൽ ഒന്നായി മാത്രം തരം താഴ്ന്നുകൂടെന്നും അതിനെ സമൂഹജീവിതത്തിന്റെ പുരോഗതിയെയും ഭദ്രതയെയും ഗുണകരമായോ ദോഷകരമായോ ബാധിച്ചേക്കാവുന്ന ഒരു പ്രധാനഘടകമായി കാണേണ്ടതുണ്ടെന്നും അദ്ദേഹം നേരത്തെതന്നെ ധരിച്ചിരുന്നു. ചരിത്രത്തിന്റെ വേഷംകെട്ടി ചരിത്രാഭാസങ്ങൾ നിരത്തി ശുദ്ധഗതിക്കാരായ ജനങ്ങളെ വഴിതെറ്റിക്കുകയും ഇന്നലെവരെ സ്നേഹശീതളതയിൽ സഹകരിച്ചിരുന്നവരെ ഹിംസ്രജന്തുക്കൾക്കു തുല്യം അക്രമികളായി മാറ്റുകയും ചെയ്യുന്ന ഇക്കാലത്ത് സെയ്ത് മുഹമ്മദിന്റെ ദീർഘവീക്ഷണം നമ്മെ വിസ്മയപരതന്ത്രരാക്കുന്നു.

ആരാധനാലയ ധ്വംസനങ്ങൾക്കും കൊലയ്ക്കും കൊള്ളിവയ്പിനും ന്യായീകരണം കണ്ടെത്താൻ ചരിത്രത്തെ വളച്ചൊടിക്കുകയും ജനഹൃദയങ്ങളിൽ ചരിത്രാഭാസത്തിലൂടെ വിഷം കലർത്തുകയും ചെയ്യുന്നതിനും നാം സാക്ഷ്യംവഹിക്കുന്നു. അപ്പോഴാണ് ചരിത്രം ഒരു പ്രസ്ഥാനമാകണം എന്ന സെയ്തു മുഹമ്മദിന്റെ ദൗത്യബോധത്തിന്റെ അർഥവ്യാപ്തി നമുക്ക് ബോധ്യമാകുന്നത്. അതിനായി സ്വയം ചരിത്രകൃതികൾ രചിക്കുകയും സെമിനാറുകളും സമ്മേളനങ്ങളും സംഘടിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തതിന് പുറമെ കേരള ഹിസ്റ്ററി അസോസിയേഷൻ എന്നൊരു സംഘം സ്ഥാപിക്കുന്നതിനും അദ്ദേഹം മുൻകൈയെടുത്തു. എന്നിട്ട് സർവകലാശാലകൾക്കും ഭരണവൃത്തങ്ങൾക്കും അക്കാദമിക് പണ്ഡിതസമൂഹങ്ങൾക്കും കഴിയാതിരുന്ന ഒരാദ്യപഥികയത്നം (പയനിയറിങ്ങ് എൻഡവർ) അനിതരസാധാരണമായ സംഘടനാ പാടവവും പരിണത പ്രജ്ഞയും കൊണ്ടദ്ദേഹം പൂർത്തിയാക്കി - സമഗ്രമായ പ്രഥമ കേരള ചരിത്രനിർമാണം. ആദ്യ പഥികയത്നങ്ങൾക്കെല്ലാം ഉണ്ടാകാറുള്ളതുപോലെ സ്വാഭാവികമായ പരിമിതികൾ അതിനും ഉണ്ടായിരിക്കാം.

ഇക്കാര്യങ്ങളെല്ലാം ഓർത്തുകൊണ്ടാണ് എന്റെ ആത്മസുഹൃത്തായിരുന്ന പിഎ സെയ്ത് മുഹമ്മദിന്റെ സ്മരണാർഥമുള്ള

പ്രഭാഷണത്തിന് അദ്ദേഹത്തിന് ഏറ്റവും പ്രിയങ്കരമായിരുന്നു എന്ന് ഞാൻ കരുതുന്ന ഒരു വിഷയം തിരഞ്ഞെടുത്തത്. 1992 ഡിസംബർ 6-ന് അയോധ്യയിൽ നടന്ന അതിക്രമത്തിന് വഴിമരുന്നിട്ട വികലമായ ചരിത്രബോധം തിരുത്തി ശുദ്ധീകരിക്കുവാൻ സെയ്ത് മുഹമ്മദ് ജീവിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ ഒരു കൊടുങ്കാറ്റുപോലെ അദ്ദേഹം നാട്ടിലുടനീളം വീശിയടിക്കുമായിരുന്നു എന്നെനിക്കുറപ്പുണ്ട്. ചരിത്രശാസ്ത്രം ഉണക്കശാസ്ത്രിമാരുടെ വിശ്രമവിനോദമോ ബിരുദാന്വേഷികളുടെ പടവുകയറ്റമോ ആയി ചുരുങ്ങരുതെന്നും പാമര സഹസ്രങ്ങൾ കൂടി ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ജനസാമാന്യത്തിന്റെ ജീവൻമരണ പ്രശ്നം കൂടിയാണെന്നും 1992 ഡിസംബർ 6-ന്റെ ആ ദുർമുഹൂർത്തത്തിൽ പരക്കെ ബോധ്യമായത് പ്രാതഃസ്മരണീയനായ സെയ്ത് മുഹമ്മദിന് പണ്ടേ വ്യക്തമായിരുന്നു എന്നതിന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചരിത്രവീക്ഷണവും പ്രവർത്തനപദ്ധതികളും തെളിവാണ്. ആ മഹൽദൗത്യം പൂർത്തിയാക്കാൻ കഴിയും മുമ്പേ വിധി ആ മഹാത്മാവിനെ നമ്മിൽ നിന്നും അപഹരിച്ചു. ആ ദൗത്യം പൂർത്തിയാക്കേണ്ടത് അവശേഷിക്കുന്ന നമ്മുടെ ഏവരുടേയും കർത്തവ്യമാണ്. 'വർഗീയതയും ചരിത്രരചനയും' തമ്മിലുള്ള അവിഹിത വേഴ്ചകളെ പരിശോധിക്കുന്ന ഈ എളിയ പ്രബന്ധം ആ വഴിക്കുള്ള അനേകശതം ചുവടുവയ്പുകളിൽ ഒന്നായി ത്തീരണമെന്നാണ് ആഗ്രഹം.

2. ചരിത്രവും ചാരിത്രവും

സെയ്ത് മുഹമ്മദിന്റെ പ്രഥമ പ്രഭാഷണത്തിൽ പ്രഖ്യാത പണ്ഡിതനായ ഡോക്ടർ സുകുമാർ അഴീക്കോട് തുടക്കത്തിൽ തന്നെ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞുവെച്ചു.

> മനുഷ്യനെ മനസിലാക്കാൻ ഏറ്റവും കൂടുതൽ പ്രയോജകീഭവിക്കുന്ന ഒരു വിജ്ഞാനശാഖയാണ് ചരിത്രം എന്നാണ് നേരത്തെ പഠിച്ചറിഞ്ഞിരുന്നത്. പിന്നെപിന്നെ കൂടുതൽ വായിച്ചറിയാൻ ശ്രമിച്ചപ്പോൾ ചരിത്രത്തെയും മനുഷ്യന് മനസിലായിട്ടുണ്ടോ എന്ന് ശങ്കയായി. ചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ കുറെ ഉണ്ടായിക്കഴിഞ്ഞതിന് ശേഷമാണ്, എന്താണ് ചരിത്രം എന്ന ചോദ്യം ഉയർന്നത് എന്ന് മറക്കരുത്. മനുഷ്യനെ ചരിത്രത്തിലൂടെ അറിയുന്നതിന് ആദ്യം അവർ ചരിത്രത്തെ മനസിലാക്കണം. നമുക്ക് ഇനി

മുന്നോട്ടു പോകണമെങ്കിൽ "എന്താണ് ചരിത്രം?" എന്ന് ഏകദേശമെങ്കിലും അറിയേണ്ടിവരും. മനുഷ്യന്റെ വ്യക്തിഗതമായ കർമങ്ങളും സാമൂഹികങ്ങളായ കർമങ്ങളും സാമൂഹിക ചലനങ്ങളും കാലത്തിലൂടെ സൃഷ്ടിക്കുന്ന ഒരു ഘടനയാണ് ചരിത്രം. ആ ഘടനയെപ്പറ്റി മനുഷ്യനുള്ള അവബോധമാണ് അവൻ രേഖപ്പെടുത്തുന്ന ചരിത്രത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കം. ഇവ രണ്ടും രണ്ടായിട്ട് വേർതിരിവ് ആവശ്യമാണ്. ആദ്യം നിർദേശിച്ചത് പാരമാർഥിക ചരിത്രവും രണ്ടാമത്തേത് മൂർത്തമായ രൂപമുള്ളതുമാണ്. പരമാർഥ ചരിത്രം എന്ന നിലയ്ക്കാണ് പ്രായോഗിക ചരിത്രം ആവിഷ്കരിക്കപ്പെടുന്നത്. പക്ഷേ ആരെഴുതിയ പ്രായോഗിക ചരിത്രത്തിന്റെയും ഒരു അനുമാനം മാത്രമായിട്ടാണ് പരമാർഥ ചരിത്രം നിലനിൽക്കുന്നത്.

എല്ലാ ചരിത്ര രചനകളുടെയും അടിസ്ഥാന ദൗർബല്യത്തിലേക്കാണ് കുശാഗ്രബുദ്ധിയായ അഴീക്കോട് ഇവിടെ വിരൽ ചൂണ്ടുന്നത്. പാരമാർഥിക ചരിത്രവും പ്രായോഗിക ചരിത്രവും തമ്മിലുള്ള വിടവ്; വസ്തുവും നിഴലും തമ്മിലുള്ള വ്യതിരേകം അഴീക്കോട് താരതമ്യം ചെയ്യുന്നു. വസ്തുവും നിഴലും തമ്മിലുള്ള ഈ വ്യതിരേകം എപ്പോഴും ഒരേതരത്തിലും ഒരേഅളവിലുമായിക്കൊള്ളണമെന്നില്ല. പ്രഭാതസൂര്യനും മധ്യാഹ്നസൂര്യനും സായാഹ്നസൂര്യനും ഒരേ വസ്തുവിൽ ഉണ്ടാക്കുന്ന നിഴലുകൾ വ്യത്യസ്തങ്ങളായിരിക്കുമല്ലോ. പ്രകാശത്തിന്റെ ഉദ്ഭവകേന്ദ്രവും നിരീക്ഷകന്റെ വീക്ഷണകോടിയുമനുസരിച്ച് നിഴലുകൾ മാറിയും മറിഞ്ഞും ചുരുങ്ങിയും വികസിച്ചും വരുംപോലെ പാരമാർഥിക ചരിത്രവും പ്രായോഗിക ചരിത്രവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധവും ചരിത്രരചയിതാവിനോടൊപ്പം മാറിയും മറിഞ്ഞും വരുമെന്നർഥം. മനുഷ്യ ചരിത്രത്തെ (പ്രാകൃത കമ്യൂണിസ്റ്റ് ഗോത്രവ്യവസ്ഥക്ക് ശേഷം) വർഗങ്ങളുടെ ചരിത്രമായി കണ്ട മാർക്സും എംഗൽസുമാണ് ചരിത്രരചയിതാവിന്റെ കാലവും വർഗവീക്ഷണവുമനുസരിച്ച് ചരിത്ര നിർമാണത്തിൽ അനിവാര്യമായ ഈ വ്യതിരേകത്തിലേക്ക് ആദ്യം വിരൽ ചൂണ്ടിയവരിൽ പ്രമുഖർ. അവരുടെ മുൻഗാമികളായിരുന്ന ജർമൻകാരൻ റാങ്ക്, ഫ്രഞ്ചുകാരൻ മിച്ചലെ, ഇംഗ്ലീഷുകാരൻ ഗിബ്ബൺ തുടങ്ങിയ പ്രഗൽഭമതികളായ ചരിത്ര വിശാരദർ പാരമാർഥിക ചരിത്രവും പ്രായോഗിക ചരിത്രവും തമ്മിലുള്ള വിടവിനെ കാലക്രമേണ നികത്താവുന്നതും മനു

ഷ്യസഹജമായ പരിമിതികൾകൊണ്ട് മാത്രമുണ്ടായതും ആണെന്ന് വിശ്വസിച്ചപ്പോൾ ചരിത്രകാരന്റെ വർഗപരിമിതിയിലേക്കും ആത്മനിഷ്ഠപക്ഷപാതങ്ങളിലേക്കും വിരൽ ചൂണ്ടിയ മാർക്സും എംഗൽസും ചരിത്രശാസ്ത്രത്തിന് നൽകിയ സംഭാവന അവരുടെ രാഷ്ട്രീയ സിദ്ധാന്തങ്ങളോട് പൊരുത്തപ്പെടാത്ത വർപോലും അംഗീകരിക്കുന്നുണ്ട്. ആധുനിക ചരിത്രകാരന്മാരിൽ ഇഎച്ച്കാർ തുടങ്ങിയ മാർക്സിസ്റ്റിതര സൈദ്ധാന്തികരും മൂല്യനിരപേക്ഷ ചരിത്ര രചനാവാദത്തെ തിരസ്കരിക്കുന്നു.

ഈ പരിമിതി തന്റെ ആത്മനിഷ്ഠമായ പക്ഷപാതങ്ങളെയും മൂല്യബോധത്തെയും മറികടക്കുവാൻ കഴിയായ്കകൊണ്ടാവാം, തന്റെ വിശ്വാസപ്രമാണങ്ങൾക്കും മൂല്യബോധത്തിനും അനുസരണമായി ചരിത്രത്തെ രൂപപ്പെടുത്താനുള്ള ബോധപൂർവമായ ശ്രമങ്ങൾ കൊണ്ടുമാകാം. ആധുനിക ചരിത്രരചനാസമ്പ്രദായത്തിന്റെ ചട്ടവട്ടങ്ങൾക്കനുസൃതമായി ഇന്ത്യാചരിത്രം രചിക്കാൻ ആദ്യം ശ്രമിച്ച ബ്രിട്ടീഷ് സാമ്രാജ്യപക്ഷപാതികളായ ചരിത്രകാരൻമാരുടെ സംഭാവനകൾ പരിശോധിച്ചാൽ രണ്ടുതരക്കാരെ കണ്ടുമുട്ടുന്നു. ഇന്ത്യയുടെ അടിമത്തത്തെയും ബ്രിട്ടീഷ് മേൽക്കോയ്മയെയും മനഃപൂർവം ന്യായീകരിക്കാനായി ചില വസ്തുതകളെ മറച്ചുവെച്ചും മറ്റുള്ളവയെ വളച്ചൊടിച്ചും അവതരിപ്പിച്ചവരോടൊപ്പം കാലഘട്ടത്തിന്റെ പ്രത്യയശാസ്ത്ര പരിസരത്തെ മറികടക്കാനാവാതെ അതിനടിമപ്പെട്ട് ആത്മാർഥതയോടെ ചരിത്രം രചിക്കുകയും ഫലത്തിൽ പടിഞ്ഞാറൻ മേൽക്കോയ്മയെ അങ്ങനെ ന്യായീകരിക്കുകയും ചെയ്തവർ. ഇവരെ തുടർന്ന് രംഗത്തുവന്ന ദേശീയവാദികളായ ചരിത്രകാരൻമാർ പടിഞ്ഞാറൻമാരുടെ അപവാദങ്ങളെ നിഷേധിച്ച് ഇന്ത്യയുടെ പൊയ്പോയ മഹത്വകാലത്തെ വാഴ്ത്താനായി ഫലത്തിൽ ചില വികല സിദ്ധാന്തങ്ങൾ പടിഞ്ഞാറൻമാരിൽ നിന്ന് കൈക്കൊണ്ടതിനെകുറിച്ച് റൊമില ഥാപ്പർ തുടങ്ങിയ ചരിത്രശാസ്ത്രജ്ഞർ വിശദമായി വിശകലനം ചെയ്യുന്നുണ്ട്. പടിഞ്ഞാറൻമാരിൽനിന്നും ദേശീയവാദികളിൽനിന്നും സൗകര്യപൂർവം തങ്ങളുടെ രാഷ്ട്രീയ സിദ്ധാന്തങ്ങൾക്കും ലക്ഷ്യങ്ങൾക്കും അനുസരണമായി വസ്തുതകളും സങ്കൽപ്പങ്ങളും ചികഞ്ഞെടുത്ത വർഗീയവാദികളാകട്ടെ ചരിത്രത്തിന്റെ ചാരിത്രശുദ്ധി അപ്പാടെ കേടുവരുത്തുകയും പാരമാർഥിക ചരിത്രവും പ്രായോഗിക ചരിത്രവും തമ്മിലുള്ള വിടവ് ദുർഘടമായ

ഒരു അവതരണിയായി വികസിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തതിന്റെ ചില ഉദാഹരണങ്ങളാണ് നാമിനി പരിശോധിക്കാൻ പോകുന്നത്. അനേകം ഉദാഹരണങ്ങളിൽ ചുരുക്കം ചിലവ മാത്രമേ ഈ ലഘുപ്രഭാഷണത്തിൽ ഒതുങ്ങൂ.

3. ചരിത്രം ഒരു മാരകായുധം

ജവാഹർലാൽ നെഹ്റു സർവകലാശാലയിലെ പ്രശസ്ത ചരിത്ര ശാസ്ത്രജ്ഞൻ ബിപൻ ചന്ദ്ര എഴുതുന്നു.

> ഇന്ത്യാ ചരിത്രത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വർഗീയവും അശാസ്ത്രീയവും ആയ വീക്ഷണം, പ്രത്യേകിച്ചും പ്രാചീന-മധ്യകാലഘട്ടങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ളത്, വർഗീയാവബോധപ്രചാരണത്തിനുള്ള ഒരു മികച്ച ഉപാധിയും അതിന്റെ ഉൽപ്പന്നമെന്ന നിലയിൽ വർഗീയ പ്രത്യയശാസ്ത്രത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനഘടകവും ആണ്. ഇന്ത്യയിലെ വർഗീയവാദത്തിന്റെ മുഖ്യ പ്രത്യയശാസ്ത്രം ചരിത്രത്തിന്റെ വർഗീയ വ്യാഖ്യാനമാണെന്നു പറഞ്ഞാൽപോലും അത് അതിശയോക്തിയാവില്ല. ഹിന്ദുവർഗീയതയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഇത് വിശേഷിച്ചും സത്യമാണ്. 'ചരിത്രത്തെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നതിൽ മുസ്ലീം വർഗീയവാദികളും ഒട്ടും പിറകിലായിരുന്നില്ല. എങ്കിലും ഭയപ്പാടിന്റെ മാനസികാവസ്ഥ സൃഷ്ടിക്കാൻ അവർ കൂടുതൽ ആശ്രയിച്ചത് മതവികാരങ്ങളെയും ന്യൂനപക്ഷ വിഹ്വലതകളെയുമാണ്. ഹിന്ദുക്കൾ ഭൂരിപക്ഷക്കാരായതിനാൽ അവർക്ക് അത്തരം വികാരങ്ങൾ വിജയകരമായി ഉപയോഗപ്പെടുത്താൻ കഴിയുമായിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടവർ അതിനായി ഭൂതകാലത്തെ ആശ്രയിച്ചു. അതേപോലെ, ഇന്ത്യാചരിത്രത്തിലെ തങ്ങളുടെ സവിശേഷസ്ഥാനത്തെ മുൻനിറുത്തി തങ്ങൾക്ക് സവിശേഷവും വ്യത്യസ്തവുമായ ഒരു പദവി അനുവദിച്ചുകിട്ടണമെന്ന് മുസ്ലീം വർഗീയവാദികളും ആവശ്യപ്പെട്ടു. ഭീതിയുടെയും, വികാരാവേശത്തിന്റെയും മുൻവിധിയുടെയും വിദ്വേഷത്തിന്റേയും ഒരന്തരീക്ഷം സൃഷ്ടിക്കാനായി ഇരു വിഭാഗം വർഗീയവാദികളും ഇന്ത്യാചരിത്രത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വർഗീയ വ്യാഖ്യാനത്തെയാണ് ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയത്. (പു. 209)

വർഗീയ വികാരവും വിദ്വേഷവും ഇളക്കിവിടാനായി ഹിന്ദുവർഗീയവാദികൾ ഭൂതകാലത്തെ ആശ്രയിക്കുന്നതിന്റെ ഉദാഹരണമായി 1947ന് മുമ്പുതന്നെ പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ട മൂന്ന് പ്രധാന കൃതികളെ ബിപൻ ചന്ദ്ര ഉദ്ധരിക്കുന്നു. വിഡി സവർക്കറുടെ ഹിന്ദുമഹാസഭാ വാർഷികാധ്യക്ഷ പ്രസംഗങ്ങൾ അടങ്ങുന്ന *ഹിന്ദു രാഷ്ട്ര ദർശൻ*, അദ്ദേഹത്തിന്റെതന്നെ *ഹിന്ദുത്വ*, എംഎസ് ഗോൾവാൽക്കറുടെ *വിഓർ ഒൗർ നേഷൻഡിഫൈൻഡ്* (നാം അഥവാ നമ്മുടെ രാഷ്ട്രത്തിന്റെ നിർവചനം എന്നിവയാണിവ.

ബിപൻ ചന്ദ്ര നമ്മുടെ വിദ്യാലയങ്ങളിലെ ചരിത്രാധ്യാപനത്തെക്കുറിച്ചും പറയുന്നു:

> 'വർഗീയവികാരം വലിയതോതിൽ വളരാൻ കാര്യമായ സംഭാവന ചെയ്തത് സ്കൂളുകളിലും കോളേജുകളിലുമുള്ള ഇന്ത്യൻ ചരിത്രാധ്യാപനമാണ്. ആധുനിക വിദ്യാഭ്യാസ വ്യവസ്ഥയുടെ തുടക്കം തൊട്ടേ തലമുറകൾക്ക് പുറകെ തലമുറകളായി പഠിച്ചുവന്നത് വിവിധതലങ്ങളിൽ വർഗീയരൂക്ഷതയുടെ ഏറ്റക്കുറച്ചിലുകളോടു കൂടിയുള്ള വർഗീയ ചരിത്ര വ്യാഖ്യാനങ്ങളാണ്. ആദ്യമൊക്കെ സാമ്രാജ്യവാദികളുടെ വകയും പിന്നീടങ്ങോട്ട് മറ്റുള്ളവരുടെ വകയും. ഇന്ത്യാചരിത്രത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനഘടകങ്ങൾ എന്ന രീതിയിൽ പ്രചരിപ്പിക്കപ്പെട്ടുപോന്ന പല വർഗീയ "സത്യങ്ങൾ" പലപ്പോഴും അബോധപൂർവമായിട്ടാണെങ്കിലും അടിയുറച്ച ദേശീയവാദികൾപോലും സ്വാംശീകരിച്ചു. അത്രമാത്രം ആഴത്തിലാണ് വർഗീയ ചരിത്രധാരണയുടെ വേരോടിയിരുന്നത്. ഇത്തരം ചില സങ്കൽപ്പനങ്ങൾ ദേശീയ പ്രത്യശാസ്ത്രത്തിന്റെ അതിർവരമ്പുകളിൽപോലും നിറം കലർത്തി. അത് മുസ്ലീങ്ങൾതൊട്ടുള്ള ന്യൂനപക്ഷങ്ങളെ അലോസരപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. ഇതിന്റെയെല്ലാം ദോഷഫലങ്ങൾ നിർമാർജനം ചെയ്യാൻ ചരിത്രാധ്യാപന സമ്പ്രദായത്തിലാകെ ഒരു ഗംഭീര വിപ്ലവംതന്നെ വേണ്ടിവരും. ഒരുപക്ഷേ സമൂഹത്തിലാകെ ഒരു സാംസ്കാരിക വിപ്ലവവും. (പു. 210)

ബിപൻ ചന്ദ്ര, റൊമില ഥാപ്പർ, രാംവിലാസ് ശർമ, ഇർഫാൻ ഹബീബ് തുടങ്ങിയ സ്വാതന്ത്ര്യാനന്തര കാലത്തെ ചരിത്ര ശാസ്ത്രജ്ഞൻമാരും അധ്യാപകപ്രമുഖരും മാത്രമല്ല മഹാ

ത്മാഗാന്ധി തന്നെ ഇക്കാര്യം വ്യക്തമായി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. 1921-22ലെ നിസഹകരണ പ്രസ്ഥാനത്തിലും ഖിലാഫത്ത് പോരാട്ടത്തിലും വലിയ പങ്കുവഹിക്കുകയും പിന്നീട് അഭിപ്രായഭേദങ്ങൾമൂലം ഗാന്ധിജിയുമായി തെറ്റുകയും ചെയ്തെങ്കിലും ജീവിതം മുഴുവൻ സാമ്രാജ്യവാദത്തിനെതിരെ നിലകൊണ്ട മൗലാന മുഹമ്മദ് അലി പറഞ്ഞു.

> ചരിത്രത്തെ തെറ്റായി വായിക്കുന്നതാണ് വംശവിദ്വേഷത്തിന്റെ രൂക്ഷതക്ക് മുഖ്യകാരണം. വർത്തമാനകാലത്തെ ജഡീഭവിപ്പിക്കാൻ ഭൂതകാലം അതിന്റെ മൃതഹസ്തങ്ങൾ വലിച്ചെറിയുന്നു. ഇന്ത്യാചരിത്രത്തിലെ കഴിഞ്ഞുപോയ കാലത്തിലെ മുസ്ലീം രാഷ്ട്രീയാധിപത്യത്തെ ചൊല്ലി 'ഹിന്ദു' ദേശാഭിമാനിക്ക് ബുദ്ധിശൂന്യമെങ്കിലും തികച്ചും യഥാർഥമായി ജ്വലിക്കുന്ന വിദ്വേഷം പ്രായോഗിക രാഷ്ട്രീയ പ്രശ്നങ്ങളെ ഉലയ്ക്കുന്നു. അതുപോലെതന്നെ ബുദ്ധിശൂന്യമെങ്കിലും ശക്തമാണ് അസ്തമിച്ചുപോയ അധികാരപദവിയേയും സാമ്രാജ്യത്തേയും ഓർത്തുള്ള മുസ്ലീങ്ങളുടെ കുൺഠിതം. അതും രാഷ്ട്രീയത്തിലെ പ്രായോഗിക പ്രശ്നങ്ങളെ ഉലയ്ക്കുന്നു.

സ്വാതന്ത്ര്യം നേടി അരനൂറ്റാണ്ട് പിന്നിടാറായ ഈ ഘട്ടത്തിൽപോലും ഇത്തരം വികല ചരിത്രപഠനത്തിനും പ്രചാരണത്തിനും അറുതിവന്നിട്ടില്ല. സ്വാതന്ത്ര്യാനന്തര കാലത്ത് കരുത്തേറിയ വർഗീയ പ്രവണതകൾ ചരിത്രത്തെ കുറെക്കൂടി മലീമസമാക്കിയതായിട്ടാണനുഭവം. നല്ല ചില ചരിത്രശാസ്ത്ര കൃതികൾ ഒറ്റയ്ക്കും തെറ്റയ്ക്കും പാഠ്യപദ്ധതികളിൽ കടന്നുകൂടുന്നുണ്ടെങ്കിലും സാമ്രാജ്യവാദികളുടെ മൂശയിൽ വാർത്തെടുത്ത വികല സങ്കൽപ്പനങ്ങളും കാഴ്ചപ്പാടുകളും പാഠ്യപദ്ധതികളിൽനിന്നോ സാമാന്യജനാവബോധത്തിൽനിന്നോ ഇനിയും നിർമാർജനം ചെയ്യപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ആര്യൻ പ്രശ്നം, അയോധ്യ, മധ്യകാല ചരിത്രം, ഭാരതീയ സംസ്കാരത്തിന്റെയും നാഗരികതയുടെയും സങ്കരസ്വഭാവം, ഭാരതീയ ചരിത്രത്തിൽ ദക്ഷിണേന്ത്യയുടേയും സംസ്കൃതേതര പ്രവണതകളുടേയും പങ്ക് തുടങ്ങി, ചുരുങ്ങിയത് ഒന്നു രണ്ടു ഡസൻ സംഗതികളെ ചുറ്റിയുള്ള രൂക്ഷ വിവാദങ്ങൾ - പഠനഗവേഷണ മുറികളിൽ മാത്രമല്ല, പത്രപംക്തികളിലും പൊതുവേദികളിലും നിയമസഭാതലങ്ങളിലും തെരുവുകളിലും വരെ - മറ്റെന്താണ് തെളിയിക്കുന്നത്.

അക്ഷരത്തിന്റെയും സ്വരത്തിന്റെയും മേഖലയിൽനിന്ന് തർക്കം കത്തിയുടെയും തോക്കിന്റെയും ബോംബിന്റെയും ഭാഷയിലേക്ക് തിരിയുമ്പോൾ ചരിത്രശാസ്ത്രം ഒരു ജീവൻമരണ പ്രശ്നമായി രൂപാന്തരപ്പെടുന്നു.

4. "മെയ്ഡ് ഇൻ ഇംഗ്ലണ്ട്"

"ഡിവൈഡ് അറ്റ് ഇമ്പേറ" (ഭിന്നിപ്പിച്ചു ഭരിക്കുക) എന്ന ചരിത്ര പ്രസിദ്ധമോ കുപ്രസിദ്ധമോ ആയ പഴയ റോമൻ സാമ്രാജ്യ തന്ത്രമാണ് അവർക്കുശേഷം ഏറ്റവും വലിയ ലോകസാമ്രാജ്യം കെട്ടിപ്പടുക്കുന്ന ബ്രിട്ടീഷുകാരും അനുവർത്തിച്ചത്. ഇന്ത്യയെ അടക്കി വാഴാനായി അവർ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുകയും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്ത പല ഭിന്നിപ്പുകളിൽ ഏറ്റവും ഫലപ്രദവും ദ്രോഹകരവും ആയത് മതങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള ഭിന്നിപ്പാണ്. ഇന്ത്യയിലെ വർഗീയ ഭീന്നതകളുടെയും കലഹങ്ങളുടെയും ഉത്തരവാദിത്വം ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെമേൽ വെച്ചുകെട്ടുന്നതിനർഥമില്ലെന്നും അവർ വിട്ടുപോയ്കഴിഞ്ഞ് കാൽ നൂറ്റാണ്ടായിട്ടും തുടരുന്ന അവസ്ഥ ഈ നിരർഥതകയ്ക്ക് തെളിവാണെന്നും മറ്റും അടുത്തകാലത്തായി ചിലർ വാദിച്ചു തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. സ്വന്തം തെറ്റുകണ്ടു തിരുത്താൻ ശ്രമിക്കാതെ തങ്ങളുടെ ദുർഗതിയുടെ ഉത്തരവാദിത്വമെല്ലാം മറ്റുള്ളവരുടെ ചുമലിൽ ചാരുന്നത് പിശകാണെന്നു സമ്മതിക്കുമ്പോൾതന്നെ ഇന്ത്യയിൽ സ്വാതന്ത്ര്യപ്രാപ്തിക്ക് മുമ്പും ബ്രിട്ടീഷുകാർ ബീജാവാപം ചെയ്തു നട്ടുവളർത്തിയ വർഗീയതയാണ് ഇപ്പോഴും തുടരുന്നത് എന്നവസ്തുത ആർക്കും നിഷേധിക്കാനാവില്ല.

"വർഗീയത" എന്ന പദപ്രയോഗത്തിൽ തന്നെ ഈ വിദേശനിർമിത മുദ്രപ്രകടമാണ്. ഇംഗ്ലീഷിലെ "കമ്യൂണലിസം" എന്ന പദത്തിന്റെ വിവർത്തനമായിട്ടാണല്ലോ വർഗീയത എന്ന് നാം പറഞ്ഞുവരുന്നത്. ഇംഗ്ലീഷിലെ 'ക്ലാസ്' എന്നതിന്റെ വിവർത്തനം 'വർഗമാണ്'. അപ്പോൾ ക്ലാസ് എന്ന അവസ്ഥയേയോ ക്ലാസ് കോൺഷ്യസ്നെസ്സ് അഥവാ വർഗബോധത്തേയോ ആകണം വർഗീയതകൊണ്ട് നിർദേശിക്കേണ്ടത്. മതങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള ഭിന്നതക്കും കലഹത്തിനും വർഗീയത എന്നപേർ എങ്ങനെ വന്നുപെട്ടു? 'കമ്യൂണലിസം' എന്നതിലെ കമ്യൂണിറ്റിയെ മുൻനിറുത്തി കമ്യൂണലിസത്തിന്

'സാമൂദായികത' എന്ന് ചുരുക്കമായി ഉപയോഗിച്ചു കണ്ടിട്ടുണ്ട്.. സാമുദായികത എന്നതിന് സാമൂഹ്യത എന്നും അർഥം വരാം. അപ്പോൾ അതും നമ്മുടെ പ്രകൃതത്തിൽ അപര്യാപ്തമായി. വർഗീയതയുടെ നിരക്താധിഷ്ഠിത സത്ത എന്തായാലും കുറെക്കാലമായി അതിനും സാങ്കേതികവും രൂഢിയുമായ ഒരർഥം വാർന്നുവീണിരിക്കുന്ന നിലയ്ക്ക് കൂടുതൽ ചർച്ച ഇത്തരുണത്തിൽ അപ്രസക്തമായിരിക്കും. ഇവിടെ പ്രസക്തമായ വർഗീയവാദത്തിന്റെ ഇംഗ്ലീഷ് രൂപമായ 'കമ്യൂണലിസ'ത്തിന്റെ ഉത്ഭവവും വളർച്ചയും എന്തെന്ന് പരിശോധിക്കുകയാണല്ലോ.

കമ്യൂണലിസം എന്ന പദത്തിന്റെ നിഷ്പത്തിയും പരമ്പരാഗതവും നിയതവും ആയ അർഥവും ഇന്ത്യക്ക് മാത്രമായി അതിനുലഭിച്ച വിചിത്രമായ സാങ്കേതികതാർഥവും എല്ലാം ഡോ. ഗ്യാനേന്ദ്ര പാണ്ഡെ വിശദമായി ചർച്ച ചെയ്യുന്നുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുസ്തകത്തിന്റെപേര് തന്നെ അർഥവത്താണ്. *ദി കൺസ്ട്രക്ഷൻ ഓഫ് കമ്യൂണലിസം ഇൻ കൊളോണിയൽ നോർത്ത് ഇന്ത്യ* (1980). അതായത് "ഉത്തരേന്ത്യയിൽ കൊളോണിയൽ വാഴ്ചക്കാലത്ത് എങ്ങനെ വർഗീയതയെ പടച്ചെടുത്തു" എന്ന്

സമൂഹം അഥവാ കമ്യൂണിറ്റി എന്ന പദത്തിൽ നിന്നുളവായ കമ്യൂണലിസത്തെ കമ്യൂണിസം, സോഷ്യലിസം കൂട്ടായ്മ മുതലായവയുടെ തത്സമയങ്ങളായിട്ടാണ് മിക്ക ഇംഗ്ലീഷ് നിഘണ്ടുകളിലും അർഥകല്പന നടത്തിയിട്ടുള്ളത്. ലോകത്തിലെ പ്രഥമ സോഷ്യലിസ്റ്റ് തൊഴിലാളി വർഗ വിപ്ലവമായി കരുതപ്പെടുന്ന 1871-ലെ പാരിസ് കമ്യൂണിന്റെ പങ്കാളികളെയും അനുഭാവികളെയും പരാമർശിക്കാനും കമ്യൂണലിസ്റ്റ് എന്ന പദം ഉപയോഗിച്ചു വരുന്നു. ഈ ആകർഷകങ്ങളായ അർഥങ്ങളോടൊപ്പം ഇന്ത്യയിലെ പ്രത്യേക സാഹചര്യത്തിൽ വന്ന ഈ ദുരർഥത്തെ 'ഇന്ത്യയിലേത്' പ്രത്യേകം സൂചിപ്പിച്ച് അർഥകല്പന നടത്തിയത് 1972-ലെ *ഷോർട്ടർ ഓക്സ്ഫോർഡ് ഡിക്ഷ്ണറി*യുടെ അനുബന്ധത്തിൽ മാത്രമാണത്രെ! ഇങ്ങനെ ഈ അർഥം നിഘണ്ടുകളിൽ അറച്ചറച്ച് നുഴഞ്ഞുകയറുന്നതിന് എത്രയോ മുമ്പു തന്നെ ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണാധികാരികളും ചരിത്രകാരന്മാരും പ്രചാരകരും ഈ പദം സുലഭമായി ഉപയോഗിക്കാൻ തുടങ്ങി. ഉദാഹരണത്തിന് 1908-ലെ മോർലി-മിന്റോ ഭരണ പരിഷ്കാര റിപ്പോർട്ടിലും 1918-ലെ ചെംസ്ഫോർഡ്-മൊണ്ടേഗു റിപ്പോർട്ടി

ലും "കമ്യൂണൽ പ്രാതിനിധ്യവും" "കമ്യൂണൽ ഭിന്നതകളും" ചർച്ചചെയ്യുന്നുണ്ട്. ഈ രണ്ട് റിപ്പോർട്ടുകളും അവയിലെ വാദ മുഖങ്ങളും അതിൻപ്രകാരം നടപ്പാക്കിയ ഭരണപരിഷ്കാരങ്ങ ളുമാണ് ഇന്ത്യയിൽ ഹൈന്ദവ-മുസ്ലീം ചേരിതിരിവിനേയും വിദ്വേ ഷത്തേയും ആളിക്കത്തിച്ച ആദ്യകാല രേഖകളും നടപടികളും എന്നുകൂടി ഓർക്കുമ്പോൾ ഓർക്കുണ്ഡാ പാണ്ഡെയുടെ വാദം അനിഷേധ്യമായിത്തീരുന്നു. ഇല്ലാതിരുന്ന ഒരവസ്ഥ സൃഷ്ടി ക്കാൻ അല്ലെങ്കിൽ ബീജരൂപത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നത് കിളിർപ്പിച്ച് വളർത്താൻ ശ്രമിക്കുമ്പോൾ അതിനായി ഒരു പുതിയ വാക്ക് കണ്ടുപിടിക്കുകയോ നിലവിലുള്ള ഒരു വാക്കിന് പുതിയ അർഥ കല്പന നടത്തുകയോ വേണ്ടിവരും. ഇന്ത്യയുടെ അത്യുന്നത ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണാധികാരികളായിരുന്നു ഈ മോർളി - മിന്റോ പ്രഭൃ തികൾ. "കമ്യൂണലിസ"ത്തിന്റെ ഹൃദ്യമായ അർഥത്തെ ചോർത്തി അതിൽ വിഷം കലർത്തിയത് ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷാഭിജ്ഞ മൂലമാവാൻ തരമില്ലല്ലോ.

ഈ വൈസ്രോയിമാരും ഇന്ത്യാ സ്റ്റേറ്റ് സെക്രട്ടറിമാരും തന്ത്രപൂർവ്വം വളർത്തിയെടുത്ത ഈ വിഷവൃക്ഷത്തിന്റെ സൈദ്ധാന്തികവും ഐതിഹാസികവുമായ ബീജാവാപം നടത്തി യത് അവർക്ക് ഒരു നൂറ്റാണ്ടുമുമ്പ് ജെയിംസ്മിൽ എന്ന ബ്രിട്ടീ ഷ് ചരിത്രകാരനാണ്. ബ്രിട്ടീഷ് ഇന്ത്യൻ ഭരണത്തിന്റെ "ഉരുക്ക് ചട്ടക്കൂട്" എന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന ഇന്ത്യൻ സിവിൽ സർവീസ് (ഐ.സി.എസ്) പ്രവേശകർക്കുള്ള പാഠപുസ്തകമായി 1818ലാണ് ജെയിംസ്മിൽ *ബ്രിട്ടീഷ് ഇന്ത്യാചരിത്രം* (ഹിസ്റ്ററി ഓഫ് ബ്രിട്ടീഷ് ഇന്ത്യ) ഏഴുതി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചത്. ആധുനിക ചരിത്ര രചനാശൈലിയും ഉപാധിയും ഉപയോഗപ്പെടുത്തി രചി ക്കപ്പെട്ട ഇന്ത്യയുടെ പ്രഥമ ചരിത്രമാണ് മില്ലിന്റേത്. അഴീക്കോ ടിന്റെ ഭാഷയിൽ ഇന്ത്യയുടെ പാരമാർഥിക ചരിത്രവും പ്രായോ ഗിക ചരിത്രവും തമ്മിൽ ഇനിയും നികത്തപ്പെടാതെ അവശേ ഷിക്കുന്ന വിശാലമായ വേർതിരിവിന്റെ തുടക്കവും ആ കൃതി യിൽ തന്നെ. "യൂട്ടിലിറ്റേറിയൻസ്" അഥവാ "പ്രയോജനവാദികൾ" എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെട്ട അക്കാ ലത്തെ ഒരു ദാർശനിക-രാഷ്ട്രീയ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ വക്താവാ യിരുന്നു മിൽ. 19-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ഇന്ത്യയിലെത്തിയ പല ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണാധികാരികളും പ്രയോജനവാദികളായിരുന്നു. ബ്രിട്ടീഷ് മുതലാളിത്ത വ്യവസ്ഥയുടെ സൈദ്ധാന്തികരായിരുന്നു പ്രയോ

ജനവാദികൾ എങ്കിലും ആഭ്യന്തരരംഗത്ത് കടുത്ത ടോറികളു മായി താരതമ്യപ്പെടുത്തുമ്പോൾ അവർ പുരോഗമനപക്ഷത്താ യിരുന്നു. എന്നാൽ ഈ പുരോഗമനപ്രവണതയെ തന്നെ സാമ്രാ ജ്യവാഴ്ചയെ വ്യാപിപ്പിച്ചും അരക്കിട്ടുറപ്പിച്ചും പ്രാകൃതരായ പിൻനില രാഷ്ട്രക്കാരെ മെരുക്കിയും മിനുക്കിയും എടുക്കുക എന്നത് വെള്ളക്കാരന്റെ ദൗത്യമാണെന്ന സങ്കല്പനത്തിലേക്ക വരെ നയിച്ചു. വെള്ളക്കാരന്റെ കുപ്രസിദ്ധമായ 'ഭാര' (വൈറ്റ് മേൻസ് ബേർഡൻ) സിദ്ധാന്തം തന്നെ. ഈ പ്രവണതകളെല്ലാം ആപൽരക്കരമായ അളവിൽ മില്ലിന്റെ ചരിത്രത്തിൽ കാണാം. പ്രൊഫസർ റൊമില ഥാപ്പർ പറയുന്നു.

> ഇന്ത്യൻ ചരിത്രചിന്തയെ ഏറ്റവും കൂടുതൽ സ്വാധീനിച്ച വ്യക്തി പ്രയോജനവാദികൾക്കിടയിൽ ജെയിംസ് മിൽ ആയിരുന്നു. മില്ലിന്റെ "ബ്രിട്ടീഷ് ഇന്ത്യാചരിത്ര"ത്തിന്റെ ഏറ്റവും പ്രാധാന്യമേറിയ വംശം ഇന്ത്യാചരിത്രത്തിന്റെ വർഗീയവ്യാഖ്യാനത്തിന് അത് ഒരർഥത്തിൽ അടിത്തറപാ കി എന്നതാണ്. അങ്ങനെ ഇരു രാഷ്ട്രസിദ്ധാന്തത്തിന് ആ കൃതി ചരിത്രാധിഷ്ഠിത ന്യായീകരണം നൽകി. ഹൈന്ദവ നാഗരികത, മുസ്ലീം നാഗരികത, ബ്രിട്ടീഷ് നാഗ രികത എന്നിങ്ങനെ നാമകരണം ചെയ്ത് ഇന്ത്യാചരി ത്രത്തെ മൂന്നുകാലഘട്ടങ്ങളായി തിരിക്കുക എന്ന സിദ്ധാന്തം വികസിപ്പിച്ചെടുത്ത പ്രഥമ ഇന്ത്യൻ ചരിത്രകാ രനാണ് അദ്ദേഹം. (മൂന്നാമത്തേതിന് ക്രിസ്ത്യൻ നാഗരി കത എന്ന പേർ നൽകിയില്ല എന്നത് രസാവഹമായിരി ക്കുന്നു!!)

ഔദ്യോഗികപഥികയത്നം എന്ന നിലയിലും ഉപാദാനങ്ങളുടെയും സാക്ഷ്യങ്ങളുടെയും വിരളതമൂലവും മോഹൻ ജൊ ദാരൊ - ഹാരപ്പൻ നാഗരികത അനാവരണം ചെയ്യാൻ പിന്നെയും ഒരു നൂറ്റാണ്ട് കൂടി കഴിയേണ്ടിവന്നു എന്നതിനാലും മറ്റും ജെയിംസ് മില്ലിന്റെ കൃതിക്ക് പല പോരായ്മകൾ സംഭവിച്ചത് സ്വാഭാവികം. എന്നാൽ അതിൽ പ്രകടമായ രാഷ്ട്രീയ ലക്ഷ്യങ്ങൾക്കോ സാമ്രാജ്യവാഴ്ചയെ ന്യായീകരിക്കാൻ ഉതകുന്ന വ്യാഖ്യാന ങ്ങൾക്കോ ചരിത്ര ശാസ്ത്രദൃഷ്ട്യാ അന്നത്തെ നിലവാര ത്തിൽപോലും ന്യായീകരണമില്ല.

പിൽക്കാലത്ത് കാലഘട്ടങ്ങൾക്കുള്ള "ഹിന്ദു" "മുസ്ലീം"

"ബ്രിട്ടീഷ്" എന്നീ വിശേഷണങ്ങൾ ഉപേക്ഷിച്ച് "പ്രാചീനം" "മധ്യം" "ആധുനികം" എന്നാക്കിയവരും മില്ലിന്റെ അടിസ്ഥാന സങ്കല്പങ്ങളിൽനിന്ന് വിടുതി നേടിയില്ല. ഭരണാധികാരികളുടെ മനമനുസരിച്ചുതന്നെ പുതിയ നാമകരണവും നടത്തി എന്നതാണ് വസ്തുത. ചില ക്രിസ്തീയമതവിശ്വാസികളുടെ "ആദിപാപം" പോലെ മില്ലിന്റെ വികലവീക്ഷണം ചരിത്രത്തിന്റെ വിവിധ മേഖലകളിലേക്ക് വ്യാപിക്കുകയും ഒരർഥത്തിൽ 1992 ഡിസംബർ 6ന് ശേഷവും തുടരുകയും ചെയ്യുന്നു. വിദേശ നിർമിത വസ്തുക്കളോട് ശരാശരി ഭാരതീയനുള്ള അഭിനിവേശം ഈ 'മെയ്ഡ് ഇൻ ഇംഗ്ലണ്ട്' വർഗീയ സങ്കല്പനങ്ങളോടും മറ്റു പല പാശ്ചാത്യഫാഷൻ സിദ്ധാന്തങ്ങളോടും എന്നപോലെ നിലനിൽക്കുന്നു എന്ന് കരുതാം.

5. ആദിപാപം വളരുന്നു

പ്രൊഫസർ ഥാപ്പർ തുടരുന്നു:

> യൂട്ടിലിറ്റേറിയൻ ചിന്താഗതിയുടെ രാഷ്ട്രീയവും ബുദ്ധിപരവുമായ പശ്ചാത്തലം വ്യക്തമായാൽ തോന്നിയമട്ടിലുള്ള ഇത്തരം ഒരു വിഭജന പദ്ധതി മിൽ ഉപയോഗിച്ചത് എന്തുകൊണ്ടാണെന്ന് മനസിലാകും. എന്നാൽ പിൽക്കാല ചരിത്രകാരന്മാർ ഈ കാല വിഭജനത്തെ അതേപടി സ്വീകരിക്കുകയും പ്രസ്തുത വിഭജനത്തിന്റെ സാധുതയെ പരിശോധിക്കുന്നതിന് ഈ അടുത്തകാലംവരെ ഗൗരവബുദ്ധിയോടെ യാതൊരുദ്യമവും നടത്താതിരിക്കുകയും ചെയ്തത് എന്തുകൊണ്ടാണെന്ന് ഇന്നുമൊരു ഉത്തരം കാണാത്ത പ്രശ്നമായി അവശേഷിക്കുന്നു. ഇന്ത്യയുടെ ആദ്യത്തെ അംഗീകൃത ചരിത്രം മില്ലിന്റേതായിരുന്നു. അതുണ്ടാക്കിയ ആഘാതം അത്ര വലുതാണെന്നതുകൊണ്ട് അതാവിഷ്ക്കരിച്ച സങ്കല്പനങ്ങളെ ചില കേന്ദ്രങ്ങൾ അന്യൂനമെന്ന നിലയിൽ ഇന്നും സ്വീകരിക്കുന്നു!!

മില്ലിന്റെ കാലവിഭജനത്തിന്റെ വൈകല്യം അത് ആധുനികമതനിരപേക്ഷ സങ്കല്പനങ്ങളെയും നയങ്ങളെയും അവതാളത്തിലാക്കുമെന്നതുകൊണ്ടാണോ? അല്ലേ അല്ല. സത്യസന്ധമായ ചരിത്ര വസ്തുതകളോടൊ ശാസ്ത്രീയ രചനാ ശൈലി

യോടൊ അന്നത്തെ നിലക്കുപോലും അത് തെല്ലും നീതിപുലർത്തുന്നില്ല എന്നതിനാലാണ്.

ഹൈന്ദവകാലം എന്ന് പറയപ്പെടുന്നത് വൈദികകാലം തൊട്ട് മുസ്ലീം മതവിശ്വാസികളായ ഭരണാധിപർ ഉത്തരേന്ത്യയിൽ അധികാരമുറപ്പിച്ച കാലം വരെയാണല്ലോ. ഹാരപ്പ സംസ്കാരം അന്നും അറിയപ്പെടാതെ ഭൂഗർഭത്തിലായിരുന്നതിനാൽ ക്രി.മു. 1000 മുതൽ ക്രി.പി. 1200 വരെ എന്ന് ഈ കാലഘട്ടത്തെ പൊതുവെ നിർവചിക്കാം. ഈ നീണ്ട രണ്ടായിരത്തിലേറെ വർഷങ്ങളിൽ ഇന്ത്യൻ ഉപഭൂഖണ്ഡമാകെ അഭംഗുരം വാണത് ഹിന്ദുമതവിശ്വാസികളുടെ ഭരണമായിരുന്നുവോ? ക്രിസ്തുവിന് മുമ്പ് നാല് നൂറ്റാണ്ടുകളും ശേഷം രണ്ടു നൂറ്റാണ്ടുകളും ഗുപ്തൻമാരുടെ അധികാരാരോഹണം വരെ ഭരിച്ചിരുന്നവർപോലും ഹിന്ദുക്കളായിരുന്നില്ല. അശോകനുൾപ്പെടെയുള്ള മൗര്യചക്രവർത്തിമാരിലും കനിഷ്കനുൾപ്പെടെയുള്ള കുശാൻ വംശജർക്കിടയിലും ഹിന്ദുമതത്തെ വെല്ലുവിളിച്ച് രൂപംകൊണ്ട ബുദ്ധമതത്തിനായിരുന്നു സ്വാധീനം. അപ്പോൾ ഹിന്ദു-മുസ്ലീം-ക്രൈസ്തവ കാലവിഭജനത്തിന് പുറമെ ഒരു ബൗദ്ധകാലവും കൂടി വേണ്ടിവരില്ലേ? ഭരണാധികാരികളുടെ മതമാണ് ചരിത്രകാലവിഭജനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനമെങ്കിൽ ബ്രിട്ടീഷ് കാലഘട്ടത്തിന് എന്തുകൊണ്ട് മിൽ ക്രൈസ്തവകാലം എന്ന് പേർ കൊടുത്തില്ല?

1922-24ൽ ഹാരപ്പൻ സംസ്കാരം അനാവരണം ചെയ്യപ്പെട്ടതോടെ മറ്റൊരു മതാധിഷ്ഠിത കാലഘട്ടം കൂടി അനിവാര്യമായി. ഹാരപ്പൻ ചരിത്രാവശിഷ്ടങ്ങളിൽ തെളിയുന്ന ചില ചിഹ്നങ്ങളും പ്രതിമകളും പിൽക്കാല വൈദിക മതത്തിലേക്ക് സംക്രമിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്ന് കരുതുന്നതിൽ തെറ്റില്ലെങ്കിലും ഹാരപ്പൻ സംസ്കാരം വൈദികമാണെന്ന് വാദിക്കുന്നത് അസംബന്ധമായിരിക്കും. തികച്ചും നഗരാധിഷ്ഠിതമായ ഹാരപ്പൻ ജീവിതവും കാലിമേയ്ക്കലും കുതിരപ്പടയോട്ടവും ജീവിതശൈലിയായിരുന്ന നാടോടി വൈദിക സംസ്കാരവും തമ്മിൽ സമാനതകളേക്കാളേറെ വ്യത്യസ്തതകളാണുള്ളത്. ഹാരപ്പൻമാരുടെ ആരാധനാക്രമങ്ങളെയും വിശ്വാസാചാരങ്ങളെയും കുറിച്ച് അവരുടെ ലിപിയിനിയും വായിച്ചെടുത്തിട്ടില്ലെങ്കിലും കുറെയേറെ വിവരങ്ങൾ നമുക്ക് കൈവന്നിട്ടുണ്ട്. അപ്പോൾ ആ മതവിശ്വാസാടിസ്ഥാനത്തിലുമാകാമോ ഒരു ഘട്ടം?

6. വർഗീയ പാഠങ്ങളും മറുപാഠങ്ങളും

ഹൈന്ദവ വർഗീയ ചരിത്രരചനയുടെ ഏകദേശ രൂപം ഇതാണ്. ഇന്ത്യയിലെ അതിപ്രാചീന നിവാസികൾ സംസ്കൃതം സംസാരിച്ചുവന്ന ആര്യന്മാരായിരുന്നു. അവരുടെ സംസ്കാരം വേദസംഹിതകളിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നു. ആര്യർ പുറത്തുനിന്ന് വന്നവരാണെന്നത് അസത്യമാണ്. യൂറോപ്പിലേക്ക് ആര്യൻമാർ പോയിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അത് ഇന്ത്യയിൽനിന്നായിരിക്കാം. ഹാരപ്പ ആര്യ സംസ്കൃതിയുടെ മറ്റൊരു രൂപം മാത്രം. ബുദ്ധമതം ഹൈന്ദവമതത്തിന്റെ അവാന്തരവിഭാഗം മാത്രം. ക്രി.പി. 8-ാം നൂറ്റാണ്ട് തൊട്ട് ഇസ്ലാം ഇന്ത്യയിൽ നുഴഞ്ഞു കയറാനും പിന്നീട് ആക്രമിച്ച് കീഴ്പെടുത്താനും തുടങ്ങിയതോടെ ഇന്ത്യയുടെ അധോഗതി ആരംഭിച്ചു. ശാസ്ത്ര-സാങ്കേതിക വിദ്യയും സാഹിത്യവും കലയും ദർശനവും ഉൾപ്പെടെ ലോകോത്തര സ്ഥാനം വഹിച്ച ഭാരതം മുസ്ലീം വാഴ്ച ഉച്ചകോടിയിലെത്തിയതോടെ അധഃപതനത്തിന്റെ നെല്ലിപ്പടിയിലെത്തി.

മുസ്ലീം രാജാക്കൻമാരും ചക്രവർത്തിമാരും ഹിന്ദുജനതയെ പീഡിപ്പിക്കുകയും അവരുടെ ക്ഷേത്രങ്ങൾ നശിപ്പിക്കുകയും "ജസിയ" തുടങ്ങിയ പ്രത്യേക നികുതികൾ മുഖേന അവരെ ചൂഷണം ചെയ്യുകയും നിർബന്ധിതമായ മതപരിവർത്തനം പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തുവന്നു. മുസ്ലീം ഭരണാധിപന്മാർ മതഭ്രാന്തന്മാരും ലൈംഗിക അരാജകത്വവാദികളുമായിരുന്നു. ഹിന്ദുമതവിശ്വാസികളും ഹൈന്ദവസ്ത്രീകളും ഇസ്ലാമിക വാഴ്ചയിൽ അനുഭവിച്ച ദുരിതങ്ങൾക്കളവില്ല.

ഇവക്കെല്ലാം വിപരീതമായി ഒരു മുസ്ലീം വർഗീയവാദികളുടെ വകപാഠവും ചരിത്രത്തിൽ സ്ഥലം പിടിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിൻ പ്രകാരം അന്ധതയിലും അന്ധവിശ്വാസങ്ങളിലും വിഗ്രഹാരാധനയിലും ജാതീകൃത വൈകൃതങ്ങളിലും ആണ്ടുകിടന്ന ഹിന്ദുരാഷ്ട്രത്തിന് സമത്വത്തിന്റെ സന്ദേശവും ഏക ദൈവവിശ്വാസത്തിന്റെ വെളിച്ചവും നൽകിയത് ഇസ്ലാമിക ഭരണാധികാരികളാണ്. ബ്രിട്ടീഷുകാർ ഇന്ത്യയെ ആക്രമിച്ച് കീഴ്പ്പെടുത്തിയത് മിക്കവാറും മുസ്ലീം രാജാക്കന്മാരിൽനിന്നും ചക്രവർത്തികളിൽനിന്നുമാകയാൽ മുസ്ലീം വാഴ്ചയെ കരിതേച്ചു കാണിക്കുന്നതിൽ അവർക്ക് സ്ഥാപിത താല്പര്യം തന്നെയുണ്ടായിരുന്നു. നീണ്ട കാലത്തെ കുരിശുയുദ്ധങ്ങളുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ ബ്രിട്ടീ

ഷുകാരും മറ്റു പാശ്ചാത്യരും വികസിപ്പിച്ചെടുത്ത ഇസ്ലാം വിരുദ്ധ പ്രചാരവേലയുടെ വിപുലമായ സംഹിതകൾ തന്നെയുണ്ട്. പ്രവാചകന്റെ വ്യക്തിത്വത്തെ പോലും അധാർമികതയുടെ ചെളിവാരിയെറിഞ്ഞു വികൃതമാക്കാനാവുമോ എന്നവർ നോക്കിയിട്ടുണ്ട്. മുസ്ലീങ്ങളും അറബികളും ജന്മനാ ക്രൂരപ്രകൃതികളും അന്യമതധ്വംസകരും അസഹിഷ്ണുക്കളുമാണെന്നത്രെ പടിഞ്ഞാറൻ പല്ലവി. ഇന്ത്യയുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ ഈ പ്രയോഗങ്ങൾ അവർ ഫലവത്തായി ഉപയോഗിച്ചു. ഹിന്ദുക്കളെ മുസ്ലീം ഭരണാധിപർ കണ്ണിൽ ചോരയില്ലാതെ പീഡിപ്പിച്ചതിനെക്കുറിച്ച് അവർ അതിശയോക്തിയോടെ വിളംബരം ചെയ്തതിന് പുറമെ കള്ളകഥകളും നിർമിച്ചു. സ്വാർഥപൂരണത്തിനായി ബ്രിട്ടീഷ് സാമ്രാജ്യവാദികൾ പ്രചരിപ്പിച്ച വികൃത വീക്ഷണവും കള്ളക്കഥകളും അർധസത്യങ്ങളും ഹൈന്ദവ വർഗീയവാദികൾ ആഹ്ലാദപുരസ്സരം സ്വാംശീകരിച്ചു.

ഈ വിവിധങ്ങളായ ആരോപണങ്ങൾക്കെല്ലാം ഈ ലഘുപ്രഭാഷണത്തിൽ മറുപടി പറയുക സാധ്യമല്ല. അതുകൊണ്ട് ഏതാനും പ്രശ്നങ്ങൾ മാത്രം എടുത്തു പരിശോധിക്കാം. ആദ്യമായി കേരളീയരായ നമുക്ക് പ്രത്യേകം താല്പര്യമുള്ള ഹൈദർ-ടിപ്പു വാഴ്ചക്കാലം തന്നെയാകട്ടെ.

18-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അന്ത്യപാദത്തിൽ ബ്രിട്ടീഷ് ആധിപത്യത്തിനെതിരെ കനത്ത പ്രതിരോധനിര ഉയർത്തി മൈസൂർ നവാബുമാരായിരുന്ന ഹൈദരാലിയും മകൻ ടിപ്പുസുൽത്താനും ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ രൂക്ഷമായ വിദ്വേഷത്തിന് ഇരകളായി. 1789ലെ ഫ്രഞ്ചു വിപ്ലവത്തെ തുടർന്ന് അധികാരത്തിലെത്തിയ നെപ്പോളിയനുമായിപ്പോലും കൂട്ടുകൂടി ബ്രിട്ടീഷുകാരെ തുരത്താൻ ശ്രമിച്ച ടിപ്പുവിനോടുള്ള പക അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരണശേഷവും അവർ പുസ്തകങ്ങളിലും മറ്റുമായി പകർത്തിവെച്ചു. ഇത്തരം പലരേഖകളുടെയും കള്ളത്തരം ഡാ. സികെ കരീം, പിഎ സെയ്ത് മുഹമ്മദ് എന്നിവർ ആസൂത്രണംചെയ്ത് പ്രസിദ്ധീകരിച്ച കേരളചരിത്ര(ഭാഗം 1) ത്തിലും ഡോ. കരീമിന്റെ പ്രത്യേക ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും തുറന്നു കാണിക്കുന്നുണ്ട്. വിൽക്സ്, ക്ലാർക്ക് തുടങ്ങിയ പല ബ്രിട്ടീഷുകാരും ആധികാരിക രേഖകൾ എന്ന നിലയിൽ പ്രചരിപ്പിച്ച വാറോലകളെ ഡാ. കരീം യുക്തിയുക്തം ഖണ്ഡിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം എഴുതുന്നു:

"മുസ്ലീം ആയിരുന്നില്ല എന്ന ഒറ്റ കാരണത്താൽ ഒരാളെ പീഡിപ്പിച്ചതായോ മൈസൂർ ഭരണാധികാരികൾ ഏതെങ്കിലും ഒരു പള്ളിയോ അമ്പലമോ നശിപ്പിച്ചതായോ കാണിക്കുന്ന വ്യക്തമായ ഒരു തെളിവും ഇതുവരെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല.

കോഴിക്കോട് കളക്ടറേറ്റിലെ പുരാലിഖിത ശേഖരത്തിൽ നിന്ന് കണ്ടെടുത്ത ഇനാം രജിസ്റ്റർ ഉദ്ധരിച്ചുകൊണ്ട് ഡോ. കരീം എഴുതുന്നു:

മലബാറിലെ മിക്ക അമ്പലങ്ങൾക്കും ടിപ്പുവിൽനിന്ന് ധനസഹായവും കരമൊഴിവായി ഭൂമിയും ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. കേരളത്തിലെ ഏറ്റവും പ്രസിദ്ധമായ ഗുരുവായൂർ അമ്പലമാണിതിൽ പ്രധാനം. കരമൊഴിവായ ഭൂമിക്ക് പുറമെ അമ്പലത്തിലെ ഉത്സവങ്ങൾക്ക് വേണ്ടി മാത്രം വർഷംതോറും 3000 പഗോഡയാണദ്ദേഹം നൽകിയിരുന്നത്". (പു. 613-614)

ഇതിനർഥം യാതൊരു വിധത്തിലുമുള്ള അതിക്രമങ്ങളോ കൈപ്പിഴകളോ വന്നുപോയിട്ടില്ലെന്നല്ല, പുതുതായി ആക്രമിച്ച് കീഴ്പ്പെടുത്തപ്പെട്ട ഏതു ദേശത്തും സാധാരണ നില കൈവരുത്താൻ കുറെക്കാലം പിടിക്കും. എന്നിട്ടും ഇത്ര കുറച്ച് കാലയളവിൽ സാധാരണ നില കൈവരിക്കാൻ മതഭ്രാന്തനോ, അതിക്രമിയോ ആയ ഒരു ഭരണാധികാരിക്ക് സാധിക്കുമായിരുന്നില്ല. ഒറ്റയ്ക്കും തെറ്റയ്ക്കും നടന്ന ചില അതിക്രമങ്ങളെ വർഗീയ ചരിത്രകാരന്മാരെപ്പോലെ പെരുപ്പിച്ച് കാണിക്കാനോ കണ്ണടച്ച് നിഷേധിക്കാനോ ഡോ. കരീം ഒരുങ്ങുന്നില്ല. ഉദാഹരണത്തിന് അദ്ദേഹം പറയുന്നു:

അങ്ങനെ, മൈസൂർ ഭരണമെന്ന സൗകര്യമുപയോഗിച്ച് മാപ്പിളമാർ നായന്മാരോട് (പഴയ ചില വൈരങ്ങളെ മുൻനിർത്തി) പക വീട്ടിയിരിക്കാനും സാധ്യതയുണ്ട്. മാപ്പിളമാരുടെ പകയിൽനിന്നും ടിപ്പുവിന്റെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരായിരിക്കും നായന്മാരെ രക്ഷിച്ചിരുന്നത്. മൈസൂർ ഭരണത്തിൻ കീഴിൽ മാപ്പിളമാർ സ്വാതന്ത്ര്യം നേടിയപ്പോൾ അത് മറ്റുള്ളവരെ ക്ഷോഭിപ്പിച്ചിരിക്കാനും ഇടയുണ്ട്. പക്ഷേ ഇത് മൈസൂർ ഭരണനയത്തിന്റെ പിശകുമൂലമായിരുന്നില്ല. മൈസൂർനയം പരാജയപ്പെട്ടത് മതാടിസ്ഥാ

നത്തിലുള്ള എന്തെങ്കിലും പ്രോത്സാഹനമോ അവഗണനയോ കൊണ്ടായിരുന്നില്ല. മറിച്ച് നാട്ടിൽ നിലനിന്നിരുന്ന അന്തഃഛിദ്രവും കുത്തിത്തിരുപ്പും മൂലമായിരുന്നു". (പു. 215-216)

ഇതുപോലതന്നെയാണ് ഉത്തരേന്ത്യയിലെ ക്ഷേത്രധ്വംസനങ്ങളുടെ കഥയും. ക്ഷേത്രധ്വംസനങ്ങൾ നടന്നില്ലെന്ന് പറയുമ്പോൾ അവയെ ചുറ്റിപ്പറ്റി വർഗീയവാദികളും ബ്രിട്ടീഷ് തല്പരകക്ഷികളും ചിലപ്പോൾ ആഴത്തിൽ ചിന്തിക്കാനോ പഠിക്കാനോ മിനക്കെടാത്ത ശുദ്ധഗതിക്കാരും നടത്തിയ വ്യാഖ്യാനങ്ങളും വിശകലനങ്ങളുമാണ് പാളിപ്പോകുന്നത്.

7. ക്ഷേത്ര ധ്വംസനം: കഥയും കെട്ടുകഥയും

ബ്രിട്ടീഷ് ചരിത്രകാരന്മാരും ഹിന്ദുവർഗീയവാദികളും ഊതിവീർപ്പിച്ച് ഉയർത്തിക്കാട്ടുന്ന മറ്റൊരു കാര്യമാണ് മുസ്ലീം രാജാക്കന്മാർ നടത്തിയതായി പറയപ്പെടുന്ന ക്ഷേത്രധ്വംസനങ്ങൾ. മുഹമ്മദ് ഗസ്നി ഗുജറാത്തിലെ സോമനാഥക്ഷേത്രം തകർത്ത് കൊള്ളയടിച്ചതാണ് ഇവയിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനം. മുസ്ലീം ക്ഷേത്രം നശിപ്പിച്ചു എന്ന് പറയുമ്പോൾ കൂടുതലൊന്നും അന്വേഷിക്കുകയോ പഠിക്കുകയോ ചെയ്യേണ്ടതില്ലെന്നാണ് പലരുടേയും ധാരണ. ക്ഷേത്രത്തിലെ പൂജാവിഗ്രഹവും വിഗ്രഹാരാധനയും മുസ്ലീമിന് നിഷിദ്ധമാണ്. അതുകൊണ്ട് മുസ്ലീം ക്ഷേത്രം തകർക്കുകയോ വിഗ്രഹം ഉടക്കുകയോ ക്ഷേത്രഭണ്ഡാരം കൊള്ളയടിക്കുകയോ ചെയ്താൽ അയാൾക്കതൊരു പുണ്യകർമമാണ്. പ്രകൃത്യാ അക്രമിയായ മുസ്സൽമാന് പുണ്യകർമം, അക്രമം വഴിചെയ്യാൻ തരംകിട്ടിയാൽ പിന്നെ പിന്തിരിയുമോ ?

അനായാസമായി ഈ അനുക്തസിദ്ധമായ നിഗമനത്തിലെത്തുന്നവർ മറ്റുമതക്കാർ ആരാധനാലയങ്ങൾ നശിപ്പിക്കാറുണ്ടോ, കൊള്ളയടിക്കാറുണ്ടോ എന്നൊന്നും ആലോചിക്കാറില്ല. ഇംഗ്ലണ്ടിലെ ഔദ്യോഗിക ക്രിസ്തീയ സഭയായ "ചർച്ച് ഓഫ് ഇംഗ്ലണ്ടി" ന്റെ സ്ഥാപകൻ ഹെൻറി എട്ടാമൻ എത്ര ഭദ്രാസനപള്ളികളും കന്യാസ്ത്രീമഠങ്ങളുമാണ് ഖജനാവിലേക്ക് മുതൽകൂട്ടാനായി കുത്തിക്കവർന്നിട്ടുള്ളത്. ഇന്ത്യയിൽ തന്നെ കാശ്മീർ ഭരിച്ചിരുന്ന ഹിന്ദുവായിരുന്ന ഹർഷരാജാവിന് (1089-1101)

''ദേവോത്പനന നായകൻ'' എന്ന തന്ത്രികയിൽ ഒരു മന്ത്രി തന്നെയുണ്ടായിരുന്നു എന്ന് *രാജതരംഗിണി* എന്ന കൽഹ ണന്റെ പ്രസിദ്ധ ചരിത്രകാവ്യത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഈ മന്ത്രിയുടെ ചുമതല വിഗ്രഹങ്ങൾ തകർത്തും ക്ഷേത്രഭ ണ്ഡാരങ്ങൾ കണ്ടുകെട്ടിയും സർക്കാർ ഖജനാവിലേക്ക് മു തൽ കൂട്ടുക എന്നതായിരുന്നു. അതുപോലെ തന്നെ ശുഭത വർമ്മൻ (1193-1210) എന്ന പരമാര ഹിന്ദുരാജാവ് ഗുജറാത്തിലെ പല ജൈന ക്ഷേത്രങ്ങളും കവർന്ന് ഖജനാവിലേക്ക് മുതൽ കൂട്ടിയതായി രേഖകളുണ്ട്. ഈ അടുത്തയിടെ ഗുരുവായൂർ ക്ഷേത്രത്തിലെ നടവരവിൽ മുഖ്യാംശം ഒരു ഭക്തനായ മന്ത്രിക്ക് താല്പര്യമുള്ള ബാങ്കിൽ നിക്ഷേപിച്ച് അതിൽ നിന്ന് ചില ആ നുകൂല്യങ്ങൾ ബാങ്കിൽ നിന്ന് നേടാൻ ശ്രമിച്ചതിനെക്കുറിച്ചു യർന്ന ആക്ഷേപങ്ങളും ക്ഷേത്രങ്ങളിലെ ഭണ്ഡാഗാരത്തിൽ സർക്കാരിനുള്ള താൽപര്യത്തിന് തെളിവാണ്.

ഇതൊക്കെ കാണിക്കുന്നത് എന്താണ്? ആരാധനാലയ ങ്ങളിലെ കെട്ടിയിരുപ്പുകൾ എടുത്തുപയോഗിക്കുവാൻ പലരാ ജ്യങ്ങളിലും, ചരിത്രഘട്ടങ്ങളിലും ഭരണാധികാരികൾ മുതിർന്നി ട്ടുണ്ട് എന്നാണ്. ക്ഷേത്രങ്ങൾ വലിയ ധനശേഖരങ്ങൾ ഉള്ളവ യാകയാൽ പണത്തിനാവശ്യം വരുമ്പോൾ മുസ്ലീം രാജാക്കന്മാ രും ഹിന്ദുരാജാക്കന്മാരും ആരാധനാലയങ്ങളും മത സ്വത്തും പരി ഗണിക്കാതെ അവയിൽ കൈവെയ്ക്കാറുണ്ട് എന്നാണ്. അതിൽ മതപക്ഷപാതമോ ഭ്രാന്തോ കടന്നു വരണമെന്നില്ല. ഗസ്നിയുടെ കാലത്ത് പള്ളികൾ കുറവും ഉള്ളവയിൽ തന്നെ ധനശേഖരമില്ലായ്കയാലും ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ അവ ധാരാളമുള്ള തിനാലും ശ്രദ്ധ തിരിഞ്ഞത് ക്ഷേത്രങ്ങൾക്ക് നേരെയാണ് എ ന്നു മാത്രം.

നേരെ ചൊവ്വെയുള്ള ഈ നിഗമനത്തിലെത്തുന്നതിന് പകരം ആരാധനാലയ ധ്വംസനത്തിൽ മത വിദ്വേഷം മാത്രം കാണാൻ ശ്രമിക്കുന്നത് ചരിത്രവസ്തുക്കളോടുള്ളതിനേക്കാൾ കൂറ് മറ്റുചില താൽപര്യങ്ങളോടായതിനാലാണ്. മുസ്ലീം രാജാ ക്കന്മാരിൽ വിഗ്രഹ ഭഞ്ജന ത്വര മാത്രം കാണുന്നവർ നേരത്തെ ഉദ്ധരിച്ച ടിപ്പുസുൽത്താനെയും ജഹാംഗീറിനെയും അക്ബറിനെയും പോലെയുള്ളവർ ക്ഷേത്ര നിർമാണത്തിനും നടത്തിപ്പിനും നിത്യനിദാനത്തിനും ഭൂമിയും മറ്റുവകകളും

നൽകിയ ചരിത്ര വസ്തുതകൾക്ക് നേരെ കണ്ണടക്കുന്നവരാണ്.

8. നിർബന്ധിത മത പരിവർത്തനവും മറ്റും

കേരളത്തിലെ മൈസൂർ വാഴ്ചക്കാലത്ത് നിർബന്ധിത മതപരിവർത്തനത്തിന് അധികൃത വൃത്തങ്ങൾ ശ്രമിച്ചിരുന്നു എന്നത് ബ്രിട്ടീഷുകാരും അവരെ തുടർന്ന് മറ്റു ചില തൽപരകക്ഷികളും പ്രചരിപ്പിച്ചതാണെന്ന ഡോ. കരീമിന്റെ വാദത്തെ ശക്തിയുക്തം സമർഥിക്കുന്നതാണ് പ്രശസ്ത മധ്യകാല ചരിത്രജ്ഞനായ ഡാ. ഹർബൻസ് മുഖ്യയുടെ തെളിവുകൾ. അദ്ദേഹം അടിവരയിട്ട് പറയുന്നു:

> ഉദ്യോഗഭരിതമായ ഒരു ശ്രമത്തിലൂടെ ബഹുജനാടിസ്ഥാനത്തിൽ ഹിന്ദുക്കളെ മുസ്ലീങ്ങളായി പരിവർത്തനം ചെയ്യാനുള്ള പരിശ്രമങ്ങൾ നടന്നതിന്റെ തെളിവുകൾ ഒന്നും ലഭിച്ചിട്ടില്ല. ഭരണാധികാരത്തിന്റെ പ്രേരണയിൽ നടക്കുകയോ നിർദേശിക്കപ്പെടുകയോ ചെയ്തിട്ടുള്ളതായി തെളിവുകൾ സൂചിപ്പിക്കുന്ന മതപരിവർത്തനങ്ങൾ രാഷ്ട്രീയമായി പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്ന വ്യക്തികളുടെയോ, കുടുംബങ്ങളുടെയോ മാത്രമാണ് - ഒരിക്കലും ബഹുജനാടിസ്ഥാനത്തിലായിരുന്നില്ല''.

ഹിന്ദുക്കൾക്ക് മാത്രമായി ചുമത്തിയിരുന്നതായി പറയപ്പെടുന്ന ''ജസിയ'' എന്ന നികുതിയുടെ കാര്യവും അവ്യക്തമാണെന്ന് മുഖ്യ പറയുന്നു.

> ഹിന്ദുക്കളെ മുസ്ലീങ്ങളാവാൻ നിർബന്ധിക്കുന്ന ഒന്നാണ് ജസിയ എന്ന നികുതി എന്ന് ചിലർ വാദിച്ചേക്കാം. പക്ഷേ അങ്ങനെ മുസ്ലീങ്ങളാകുമ്പോൾ മുസ്ലീങ്ങൾ മാത്രം നൽകേണ്ട സക്കാത്ത് എന്ന വരിക്ക് അവർ വിധേയരാകും. രണ്ടാമതായി ജസിയയെക്കുറിച്ചുള്ള ആശയക്കുഴപ്പം 14-ാം നൂറ്റാണ്ടിലെ അറബി സഞ്ചാരിയായ ഇബ്നു ബത്തൂത്ത രേഖപ്പെടുത്തുന്നത് ദക്ഷിണേന്ത്യയിൽ ഒരു ഹിന്ദുരാജാവ് (സാമൂതിരി) തന്റെ യഹൂദ പ്രജകളിൽ നിന്ന് ജസിയ ഈടാക്കാറുണ്ടായിരുന്നു എന്നാണ്. ഇന്ത്യയ്ക്ക് വെളിയിലാകട്ടെ മുസ്ലീം ഭരണാധികാരികൾ മുസ്ലീം പ്രജകളിൽ നിന്ന് തന്നെ ജസിയ പിരിക്കാറുണ്ട് എന്ന് കാണുന്നു. കൂടാതെ സ്ത്രീകൾ, കുട്ടികൾ, രോഗംമൂലം

ശേഷികെട്ടവർ (ഫിറുസ് തുഗ്ലക്കിന്റെ കാലത്തൊഴിച്ച്) ബ്രാഹ്മണർ, സൈനികർ എന്നിവരിൽ നിന്ന് ജസിയ ഈടാക്കാറില്ലെന്നും കാണുന്നു. ജസിയ തികച്ചും മതാധിഷ്ഠിത നികുതിയാണെന്ന് വാദത്തിന് വേണ്ടി സമ്മതിച്ചാൽപോലും ഇത്ര ചെറിയ ഒരു ബാധ്യതയിൽ നിന്നൊഴിവാകാനായി മതം മാറ്റത്തക്കവിധം തങ്ങളുടെ മതത്തെ അത്ര നിസാരമായിട്ടാണോ ഹിന്ദുക്കൾ പരിഗണിച്ചത്? അങ്ങനെ ഒഴിവായാൽ മറുപുറത്ത് മുസ്ലീമെന്ന നിലയിൽ സക്കാത്ത് കൊടുക്കേണ്ടിവരും. അവസാനമായി, ഈ ചെറിയ തുക ലാഭിക്കാനായി ഹിന്ദുക്കൾ ഇസ്ലാംമതം സ്വീകരിക്കാനിടയുണ്ടെന്ന് തന്നെ കരുതുക. അങ്ങനെയായാലും 'ജസിയ' സർക്കാരിന് പണം ശേഖരിക്കാനുപാധിയായിരുന്നുവെന്നും അതിന് മറ്റു ലക്ഷ്യങ്ങളൊന്നും ഉണ്ടായിരുന്നല്ല എന്നും വന്നുകൂടെ? (പു. 33)

മറ്റെല്ലാ രാജവംശങ്ങളിലും എന്നപോലെ അവിവേകികളും എടുത്തുചാട്ടക്കാരും മുസ്ലീങ്ങൾക്കിടയിലുമുണ്ടാകാം. എന്നാൽ അവരിൽ ബഹുഭൂരിപക്ഷവും -ബാബർ, ജഹാംഗീർ, അക്ബർ, ഷാജഹാൻ, ഷെർഷ എന്നിങ്ങനെ-ബുദ്ധിമാൻമാരായ ഭരണ ധുരന്ധരൻമാരായിരുന്നു. അവർക്ക് സ്വന്തം മതത്തോട് ഏറിയും കുറഞ്ഞും കൂറുണ്ടായിരുന്നിരിക്കാം. എന്നാൽ അവർക്കൊക്കെ മതത്തേക്കാൾ പ്രധാനം സ്വന്തം അധികാരവും പദവിയുമായിരുന്നു. മഹത്വം കൂടുതലുള്ളവർക്കാകട്ടെ പ്രജാവാൽസല്യവും. ഹൈന്ദവർക്ക് ബഹുഭൂരിപക്ഷമുള്ള തങ്ങളുടെ രാഷ്ട്രങ്ങളെയും സാമ്രാജ്യങ്ങളെയും കേടുകൂടാതെ കാക്കാൻ സഹിഷ്ണുതയും സമഭാവനയുമാണ് കാര്യം എന്നവർ പലരും കരുതിയിരുന്നു എന്നാണവരുടെ ഭരണ നടപടികൾ പരിശോധിക്കുമ്പോൾ വ്യക്തമാകുന്നത്. ചരിത്രവസ്തുതകളെ കണക്കിലെടുക്കാതെ മറിച്ചുള്ള ആരോപണങ്ങൾ നിരത്തുന്നത് ചരിത്ര ബാഹ്യമായ താൽപര്യങ്ങൾക്കാണ് എന്ന് വ്യക്തം.

9. അയോധ്യാതർക്കം

അയോധ്യയെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രബന്ധങ്ങളുടെയും പുസ്തകങ്ങളുടെയും എണ്ണം നൂറുകളിൽ നിന്ന് ആയിരത്തിലേക്ക്

അതിവേഗം നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ആ വിഷയത്തോട് നീതിപുലർത്താൻ ഒരു വിശാലഗ്രന്ഥം തന്നെയോ, മണിക്കൂറുകൾ നീണ്ട ഒരു പ്രഭാഷണം തന്നെയോ വേണ്ടിവന്നേക്കും. അതിനൊന്നും ഇവിടെ നിവൃത്തിയില്ലല്ലോ. അതു കൊണ്ട് ബ്രിട്ടീഷ് കൊളോണിയൽ പ്രചാരകരും ഇന്ത്യൻ വർഗീയവിദ്വേഷികളും ചേർന്ന് എങ്ങനെ ഈ പ്രശ്നം പടച്ചുണ്ടാക്കി എന്ന് ഒന്നു പറഞ്ഞുപോകാനെ തുനിയുന്നുള്ളു. ഇതേക്കുറിച്ചു വന്ന അനേകം കൃതികളിൽ സർവെപ്പള്ളി ഗോപാൽ സമ്പാദകനായ *അനാറ്റമി ഓഫ് എ കൺഫ്രണ്ടേഷനും* ധി മണ്ഡൽ എഴുതിയ *അയോധ്യ : ആർക്കയോളജി ആഫ്റ്റർ ഡിമോളിഷനും* ഡാ. രാംവിലാസ് ഗർഡയുടെ *കമ്യൂണൽ ഹിസ്റ്ററി ആൻറ് രാമാസ് അയോധ്യയും* എങ്കിലും തല്പരർ വായിച്ചിരിക്കണം.

19-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനപകുതിയിൽ ഏതാനും ബ്രിട്ടീഷ് കൊളോണിയൽ അധികൃതർ ഈ പ്രശ്നത്തിന് എങ്ങനെ ബീജാവാപം ചെയ്തു എന്നും എങ്ങനെ 20-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അന്ത്യപാദത്തിൽ ഉളവായ സവിശേഷ സാഹചര്യത്തിൽ വർഗീയവാദികൾ ഇതേറ്റുപിടിച്ച് കോലാഹലം തുടങ്ങിയെന്നും പ്രൊഫസർ കെഎൻ പണിക്കർ തൊട്ടുള്ള പണ്ഡിതർ അനിഷേധ്യമായ തെളിവുകളെ മുൻനിറുത്തി സമർഥിക്കുന്നുണ്ട്. ബാബറി മസ്ജിദ് നിന്നിടത്ത് രാമജന്മസ്ഥാൻ എന്നനിലയിൽ ഒരു ക്ഷേത്രമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും അത് തകർത്ത ശേഷമാണ് 1528-ൽ പ്രഥമ മുഗൾ ചക്രവർത്തി ബാബറുടെ കല്പനപ്രകാരം മീർബാക്കി എന്നൊരാൾ അവിടെ "ബാബറി മസ്ജിദ് എന്നപേരിൽ പിൽക്കാലത്ത് കേളികേട്ട പള്ളി പണിതതെന്നുമാണല്ലോ വിശ്വഹിന്ദുപരിഷത്തും രാഷ്ട്രീയ സ്വയം സേവക് സംഘവും ഭാരതീയ ജനതാ പാർടിയും വാദിക്കുന്നത്. ഈ വാദത്തിന് ഉപോൽബലകമായി ബാബറി മസ്ജിദ് തകർത്ത ശേഷം അവിടെ നടത്തിയ ഉൽഖനനത്തിൽ നിന്ന് ഒരു തരിമ്പ് തെളിവുപോലും ലഭിച്ചിട്ടില്ലെന്നും ഉൽഖനന റിപ്പോർട്ടുകളെയും സ്കെച്ചുകളെയും ആധാരമാക്കി മണ്ഡൽ വിവരിച്ച് തരുന്നുണ്ട്. പുരാണേതിഹാസങ്ങളും കാവ്യ-സാഹിത്യാദികളും പുരാവസ്തു വിജ്ഞാനീയവും എല്ലാം ഉദ്ധരിച്ചുകൊണ്ട് പണ്ഡിതമൂർധന്യനായ ശർമ്മ വർഗീയ വാദങ്ങളെ അരിഞ്ഞുതള്ളുന്നു.

1528-ൽ സ്ഥാപിച്ച ബാബറി മസ്ജിദ് ഹൈന്ദവസംസ്കാരത്തിനോ ഹൈന്ദവ ജനതയ്ക്കോ ഈ നാലു നൂറ്റാണ്ട് കാലം

ഒരു ഭീഷണിയും ഉയർത്തിയില്ല. വിവേകാനന്ദൻ, ദയാനന്ദ സരസ്വതി, ശ്രീനാരായണ ഗുരു തുടങ്ങിയ ഹൈന്ദവ മതാചാര്യന്മാർക്കോ ഈ കാലയളവിൽ തലയുയർത്തിപ്പിടിച്ചു നടന്ന നിരവധി ഹൈന്ദവ രാഷ്ട്രീയ ധുരന്ധരൻമാർക്കോ രാജാക്കൻമാർക്കോ ഇന്ന് വർഗീയവാദികൾ ഉയർത്തുന്ന അപകടം എന്തുകൊണ്ട് ബോധ്യമായില്ല? പ്രൊഫസർ കെഎൻ പണിക്കർ അതിന് തക്കതായ മറുപടി നൽകുന്നു. 19-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ രണ്ടാമത്തെ പകുതി പരെ ഇതൊരു പ്രശ്നമേ ആയിരുന്നില്ല. അക്കാലത്താണ് 1870 ൽ ഫെയ്സാബാദ് ജില്ലയുടെ ഒരു സർവെ എഴുതിയ പി. കാർണഗിയും (*എ ഹിസ്റ്റോറിക്കൽ സ്കെച്ച് ഓഫ് ഫെയ്സാബാദ് തെസ്ഹിൽ*, ഫെയ്സാബാദ് ജില്ല) കാർണഗിയുടെ നിഗമനങ്ങൾ അതേപടി പകർത്തി എഴുതിയ ഫെയ്സാബാദ് ജില്ലാ ഗസറ്റിയർ കർത്താവ് എച്ച്ആർ നെവിലും (1905) ഈ അമ്പലം തകർപ്പ് കള്ളക്കഥ കെട്ടിച്ചമച്ചത്. അവർക്കും തെളിവുകളില്ല. പ്രാദേശികമായി പറഞ്ഞു കേട്ടതിന് പുറമെ കാർണഗി അവതരിപ്പിക്കുന്ന വിചിത്രമായ തെളിവു നോക്കൂ:

''തങ്ങൾ ആക്രമിച്ച് കീഴ്പ്പെടുത്തുന്നവരുടെ മേൽ തങ്ങളുടെ മതം അടിച്ചേൽപ്പിക്കുക എന്ന സുപ്രസിദ്ധമായ മുഹമ്മദൻ പ്രമാണപ്രകാരം''

അങ്ങനെ നടന്നിരിക്കാൻ ഇടയുണ്ടെന്ന് പികാർണഗി എന്ന കൊളോണിയൽ ഉദ്യോഗസ്ഥൻ സത്യവാങ് മൂലം തരുന്നു. അത് കാർണഗിയുടെ സർവെയേക്കാൾ കൂറെകൂടി ആധികാരികം എന്ന് കരുതപ്പെടുന്ന ഇമ്പീരിയൽ ഗസറ്റിയറിൽ കൂറെക്കൂടി മുതിർന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥൻ നെവിൽ അക്ഷരംപ്രതി ആവർത്തിക്കുകയും ചെയ്തപ്പോൾ തെളിവില്ലാത്ത വിശ്വാസം വസ്തുതയായി വളർന്നു! അങ്ങനെ തൊപ്പിയിൽ നിന്ന് മുയലെന്നപോലെ ശൂന്യതയിൽ നിന്ന് ചരിത്രം സൃഷ്ടിക്കപ്പെടുന്ന ഇന്ദ്രജാലം!

''ശിപായി ലഹള'' എന്ന് ബ്രിട്ടീഷ് ചരിത്രകാരന്മാർ താഴ്ത്തിക്കെട്ടാൻ ശ്രമിച്ച ഒന്നാം സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തിന് (1857-58) രണ്ട് വർഷംമുമ്പ് 1855-ൽ അയോധ്യയിൽ ഒരു വർഗീയസംഘർഷമുണ്ടായി. ''ബാബറി മസ്ജിദിനടുത്തുള്ള'' ഹനുമാൻ ഗഡി എന്ന ക്ഷേത്രത്തെ ചൊല്ലിയായിരുന്നു അത്. മുസ്ലീങ്ങൾ ഹനുമാൻ ഗഡി കൈവശമാക്കാൻ ശ്രമിച്ചു എന്നും

അതല്ല ഹനുമാൻ ഗഢിക്കാർ പള്ളിയുടെ ചുമര് വരച്ച് വികൃതമാക്കി എന്നും ആയിരുന്നു പരാതി. അവസാനം അയോധ്യ ഭരിച്ച ഷിയ മുസ്ലീം നവാബിന്റെ സന്ധിശ്രമവും തീർപ്പും എല്ലാം കൂലങ്കഷമായ അന്വേഷണ ഫലങ്ങളുടെ ബലത്തിൽ പ്രൊഫ. പണിക്കർ വിവരിക്കുന്നു. എന്നാൽ അതിലൊന്നും രാമജന്മഭൂമി പ്രശ്നം ഉയർന്നു വന്നതേയില്ലെന്ന് അദ്ദേഹം ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നു. ബാബ്റി മസ്ജിദ് തൊട്ടടുത്ത് ഉരസി സംഘർഷം സൃഷ്ടിക്കുമ്പോഴും 1855-ൽ ഹനുമാൻ ഗഢിക്കാരോ ബന്ധപ്പെട്ടവരോ അതേക്കുറിച്ച് മിണ്ടിയില്ല. 1855-ൽ ഹനുമാൻ ഗഢിയുടെ മഹന്ത് പള്ളി പരിസരത്ത് ഒരു ''ചബുത്ര''(ബലിപീഠം) പണിയാൻ അവകാശത്തിനായി കോടതി കയറിയപ്പോഴും രാമജന്മഭൂമിയുടെ പ്രശ്നം ആരും ഓർത്തില്ല.

പിന്നീട് ഈ പ്രശ്നം എപ്പോൾ ഉയർന്നുവന്നു. സ്വാതന്ത്ര്യാനന്തരം 1949 ഡിസംബർ 22-23 രാത്രിയിലെ അന്ധകാരത്തിൽ ആരോ ഒരാൾ പള്ളിയിൽ ഒളിച്ചുകയറി ഒരു രാമവിഗ്രഹം അതിൽ കൊണ്ടിട്ടപ്പോൾ മാത്രം. അന്ന് ഇന്ത്യ ഭരിച്ച ശക്തന്മാരായ പ്രധാനമന്ത്രി നെഹ്റുവും ആഭ്യന്തരമന്ത്രി പട്ടേലും കർശനമായി ഇടപെട്ട് ദ്രോഹനടപടികൾ തടഞ്ഞു നിറുത്തി. പക്ഷേ 1980 കളിൽ കോൺഗ്രസ് അധോഗതിയിലേക്ക് നീങ്ങുകയും വർഗീയവാദികളെ പ്രീണിപ്പിക്കുന്ന ചില നയങ്ങൾ വിശ്വഹിന്ദുപരിഷത്തിന് ആത്മവിശ്വാസം പകരുകയും ചെയ്തപ്പോൾ 1984-ൽ അവർ ന്യൂഡൽഹിയിലെ പ്രശസ്ത യോഗശാലയായ ''വിജ്ഞാനഭവനിൽ'' ചേർന്ന് രാമജന്മഭൂമി എന്നവർ പേരിട്ട സ്ഥലം മോചിപ്പിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചു. ഒടുവിൽ ജവാഹർലാൽ നെഹ്റുവിന്റെ പൈതൃകത്തെ തിരസ്കരിച്ച അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുയായികളുടെ ഒത്താശയോടെ 1992 ഡിസംബർ 6 ന് ബാബ്റി മസ്ജിദ് ചരിത്ര സ്മരണമാത്രമായി അവശേഷിച്ചു.

10. ആരോഹണമോ അവരോഹണമോ?

ചരിത്രത്തിന്റെ വർഗീയ വ്യാഖ്യാന കുതുകികൾ ചിലപ്പോൾ ഇന്ദ്രപ്രസ്ഥത്തിൽ ചെന്ന ദുര്യോധനനെപ്പോലെ സ്ഥലജലഭ്രമത്തിൽ പെട്ട് പരിഹാസ്യരാകാറുണ്ട്. ''ആര്യൻമാരുടെ ആർക്ടിക് മൂല കുടുംബം എന്നൊരു കൃതി

ബാലഗംഗാധര തിലകൻ എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. തിലകൻ ധീരോദാത്തനായ ഒരു സ്വാതന്ത്ര്യ സമരസേനാനിയായിരുന്നുവെങ്കിലും ചരിത്ര വീക്ഷണത്തിലും മറ്റും അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന ഹൈന്ദവ ചായ്വ് അദ്ദേഹത്തെ വർഗീയവാദികൾക്കും പ്രിയങ്കരനാക്കി.

ആര്യൻമാർ ഇന്ത്യയ്ക്കു പുറത്തു നിന്നുവന്നവരല്ലാ ഇന്ത്യയിൽ തന്നെ സ്വയം ഭൂവായി ഉണ്ടായതാണ് എന്ന് വാദിക്കുന്ന വർഗീയ ചരിത്ര രചയിതാക്കൾക്ക് തിലകന്റെ ആർക്ടിക് കുടുംബ സങ്കല്പം തലവേദനയായി. ഇപ്പോൾ അതിനൊരു പരിഹാരമായി ആർക്ടിക്ക് കടലും അതിന്റെ കേന്ദ്രബിന്ദുവായ ഉത്തരധ്രുവവും ബീഹാറിലെവിടെയോ ആയിരുന്നു എന്ന് എഴുതിപ്പിടിപ്പിക്കാൻ ചിലർ ശ്രമിക്കുന്നുണ്ട്. പിൽക്കാലത്ത് ഉത്തരധ്രുവം വടക്കോട്ടു നീങ്ങിയപ്പോഴും "പാലം കുലുങ്ങിയാലും കുലക്കമില്ലാത്ത കേളനെ" പ്പോലെ ആര്യൻമാർ ബീഹാറിൽ തന്നെ തറച്ചുനിന്നുവത്രെ.

ഇതിലും പരിഹാസ്യമാണ് വൈസ്രോയ്സ് എക്സിക്യൂട്ടിവ് കൗൺസിലിൽ വിദേശകാര്യ ചുമതല നിർവഹിച്ചിരുന്ന സർ ഫിറോസ് ഖാന് പിണഞ്ഞ അമളി. ക്രൂരതയ്ക്കും സൈനിക പ്രഭാവത്തിനും പേരുകേട്ട വിശ്വജേതാവായ മംഗോളിയൻ ജെംഘിസ്ഖാന്റെ (1162-1227) കൂട്ടക്കൊലകളെയും താണ്ഡവനൃത്തങ്ങളെയും സർ ഫിറോസ് പരസ്യമായി പ്രകീർത്തിച്ചു. "ഖാൻ" എന്ന പദംകണ്ട് പാവം തെറ്റിദ്ധരിച്ചത് ജെംഘിസ് ഒരു മുസ്ലീം ആയിരുന്നു എന്നാണ്. പ്രകൃതി പൂജകനായിരുന്ന ഖാന്റെ പിന്മുറക്കാർ പിന്നീടാണ് ഇസ്ലാം മതം സ്വീകരിച്ചത്.

അതുപോലെ മുസ്ലീം ചക്രവർത്തിമാർക്കും രാജാക്കൻമാർക്കും മേൽക്കോയ്മ കിട്ടിയ രണ്ടാം സഹസ്രാബ്ദത്തിന്റെ തുടക്കത്തോടുകൂടി മഹത്തായ ഭാരതീയ സംസ്കാരം അപചയത്തിലോ അവരോഹണത്തിലോ ആയി എന്ന വാദം ലഘു പരിശോധനയിൽ തന്നെ പരിഹാസ്യമായിത്തീരും.

ക്രിസ്തുവർഷം രണ്ടാം സഹസ്രാബ്ദത്തിന്റെ ആദ്യശതകങ്ങളിലാണ് ഇന്ന് നാമറിയുന്ന ഭാരതീയ പ്രാദേശിക ഭാഷകളിൽ തമിഴ് ഒഴിച്ചുള്ള എല്ലാം രൂപംകൊണ്ടത്. ഈ മിക്ക

ഭാഷകൾക്കും ആദ്യക്ഷരം നൽകി അവയെ എഴുതി തിരുത്തിയ എഴുത്തച്ഛൻ (മലയാളം) നരസിംഹ് മേത്ത (ഗുജറാത്തി) സരളദാസ് (ഒറിയ) തുളസിദാസ് (ഹിന്ദി) ജ്ഞാനേശ്വരൻ (മറാഠി) കൂത്തിവാസസ് (ബംഗാളി) തുടങ്ങിയ മഹാമഹികളായ ഭക്തകവികൾ ജീവിച്ചിരുന്നതും ഈ "അപചയകാലം" എന്ന് വർഗീയ വാദികൾ അപലപിക്കുന്ന ഘട്ടത്തിൽ തന്നെ. ആധുനിക ഹിന്ദുസ്ഥാനി സംഗീതം രൂപംകൊണ്ടതും ദാക്ഷിണാത്യ കർണാടക സംഗീതത്തിന് ത്യാഗരാജരും ശ്യാമശാസ്ത്രിയും ദീക്ഷിതരും അടിത്തറപാകിയതും ഈ "അപചയ" കാലത്തു തന്നെ. അനുപമവും സമ്പന്നവും ആയ ഉറുദുഭാഷയുടെ ഉത്ഭവ വികാസങ്ങളും ഭാരതീയ സംസ്കാരത്തിനൊരിക്കലും വിസ്മരിക്കാനാവാത്ത സൂഫി സാഹിത്യ-സംഗീത നിർത്ധരി കൂലംകുത്തി പ്രവഹിച്ചതും ഇക്കാലത്തു തന്നെ.

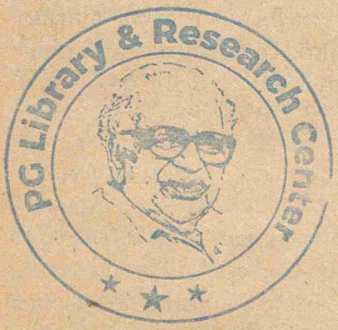
ദൽഹിയും ആഗ്രയും ഫത്തേപ്പൂർ സിക്രിയും പ്രതിനിധീകരിക്കുന്ന ഗംഭീരമായ മുഗൾ വാസ്തുശിൽപ്പ നവോത്ഥാനത്തെ അവഗണിച്ചുകൊണ്ടെങ്ങനെ ഭാരതീയ പൈതൃകത്തെ തിട്ടപ്പെടുത്തും? ശാസ്ത്രസാങ്കേതിക വിദ്യകളിൽ ബ്രിട്ടീഷ് വാഴ്ചക്ക് തൊട്ടുമുമ്പുണ്ടായിരുന്ന നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ ഇന്ത്യ കൈവരിച്ച അത്ഭുതാവഹമായ നേട്ടങ്ങൾ സമകാലിക യൂറോപ്പിനേക്കാൾ മികച്ചു നിന്നതായി കെഎൻ പണിക്കർ, ധരംപാൽ, ക്ലോഡ് അൽവാരിസ് തുടങ്ങിയവർ അടുത്തകാലത്ത് പല പ്രബന്ധങ്ങളിലും ഗ്രന്ഥങ്ങളിലുമായി വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. മുഗൾ ചിത്രകലയും രജപുത്ര ചിത്രകലയും വളർന്ന ഈ കാലയളവിലാണ് വർഗീയവാദികൾക്കുപോലും നിഷേധിക്കാനാവാത്ത ജയപ്പൂരും ഉദയപ്പൂരും തുടങ്ങിയ രജപുത്ര വാസ്തുശില്പനേട്ടങ്ങൾ കൈവന്നത്.

ദക്ഷിണേന്ത്യയിലെ വിജയനഗര സാമ്രാജ്യവും വിജയനഗരമന്ത്രിയായിരുന്ന സായന്തന്റെ പ്രസാധകത്വത്തിൽ വേദേതിഹാസങ്ങൾ പുനരുജ്ജീവിപ്പിക്കപ്പെട്ടതും ഇക്കാലത്തു തന്നെ. രാമാനുജനും മധ്വനും രാമദാസും നാഥമുനിയും വല്ലഭനും ഉൾപ്പെടെ ശങ്കരാചാര്യരൊഴിച്ചുള്ള ആചാര്യ പരമ്പരയുടെ സേവനകാലവും ഈ അപചയഘട്ടം തന്നെ. വേദാന്തവും അദ്വൈതവും, ദ്വൈതവും വിശിഷ്ടാദ്വൈതവും നവ്യന്യായവും

എല്ലാം പ്രചാരം നേടിയതും ഈ കാലയളവിൽതന്നെ.. ഇപ്പറ ഞ്ഞതൊക്കെ ഒഴിവാക്കികൊണ്ട് ഏതൊരു ഭാരതീയ സംസ്കാ രത്തെക്കുറിച്ചാണ് വർഗീയവാദികൾ സംവദിക്കുന്നത്.

ഈ വീക്ഷണത്തോടുകൂടിയും ആധുനിക ഭാരതം നേരി ടുന്ന വെല്ലുവിളികളെ അതിജീവിക്കാൻ കരുത്തുനൽകുന്നതു മായ മത നിരപേക്ഷവും ശാസ്ത്രീയവുമായ ചരിത്രാന്വേഷണ പഠ നങ്ങൾ കൂടിയേതീരൂ. അതിന് ആവശ്യമായ ധാരാളം കരുക്കൾ സ്വാതന്ത്ര്യാനന്തരകാലത്ത് ഒരു വലിയ സംഘം ചരിത്ര ശാസ്ത്ര ജ്ഞൻമാർ ഒരുക്കിക്കഴിഞ്ഞു. ഇത് പാഠശാലകളിലും പത്രപം ക്തികളിലും യോഗവേദികളിലും തെരുവുകൾ മുതൽ കുടുംബ സദസ്സുകൾവരെയും എത്തിക്കുക എന്നത് ഒരു പ്രസ്ഥാനംകൊണ്ടേ കഴിയൂ. അത്തരം ഒരു പ്രസ്ഥാനമായിരി ക്കണം ചരിത്രമെന്നും അല്ലാതെ നാഭീധ്യാനനിരതരുടെ രഹസ്യ സംവാദങ്ങളിൽ ഒതുങ്ങിക്കൂടാ എന്നും വിശ്വസിച്ച ഒരു പ്രതി ഭാശാലിയെയാണിന്ന് നാം അനുസ്മരിക്കുന്നത്. ഈ അനുസ്മ രണ പരിപാടി പ്രാതഃസ്മരണീയനായ പിഎ സെയ്തു മുഹമ്മ ദിന്റെ ചരിത്രപ്രസ്ഥാന സങ്കൽപത്തിന് പുതുജീവൻ പകരാൻ ഉതകുമെങ്കിൽ നാമെല്ലാം കൃതകൃത്യരായി.

7769

ലക്കം ചിന്ത ലക്കം ഗ്രന്ഥശാല

1 പുതിയ കാലഘട്ടവും
പുതിയ കാഴ്ചപ്പാടും
പെരുമ്പാവൂർ രേഖ

2 ഫാസിസത്തിനെതിരായ കൂട്ടായ്മ
ഭാരതം നേരിടുന്ന വെല്ലുവിളിയും പ്രതികരണവും
ഡോ. എൻ വി പി ഉണിത്തിരി
ഡോ. പി കെ പോക്കർ
പ്രൊഫ. കെ ഇ എൻ കുഞ്ഞഹമ്മദ്

3 ജനങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ജനങ്ങളാൽ
കേരളത്തിലെ പഞ്ചായത്ത്
സംവിധാനത്തിന്റെ നവീന മാനങ്ങൾ
പി ജി. പദ്മനാഭൻ

4 വർഗീയതയും ചരിത്രരചനയും
പി എ സെയ്ദ്മുഹമ്മദ് സ്മാരക പ്രഭാഷണം 1994
പി ഗോവിന്ദപ്പിള്ള

5 പുരോഗമന കലാ സാഹിത്യ സംഘം
ഇന്നലെ, ഇന്ന്, നാളെ
ഇയ്യങ്കോട് ശ്രീധരൻ

6 ശ്രീനാരായണ ഗുരുവും
നവോത്ഥാനവും
ഡോ. കെ മഹേശ്വരൻ നായർ

7 ഭാരതീയ പാരമ്പര്യം
ഡോ. എൻ വി പി ഉണിത്തിരി

8 വർഗീയത എന്ന വിപത്ത്
ഡോ. എൻ വി പി ഉണിത്തിരി

9 ആഗോളവൽക്കരണവും വിദ്യാഭ്യാസവും
സി ഭാസ്കരൻ

10 ജനകീയാസൂത്രണവും
ആഗോളവൽക്കരണവും
ഡോ. ടി പ്പം തോമസ് ഐസക്